

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

ANUL XLIV
MARTIE — APRILIE 1966

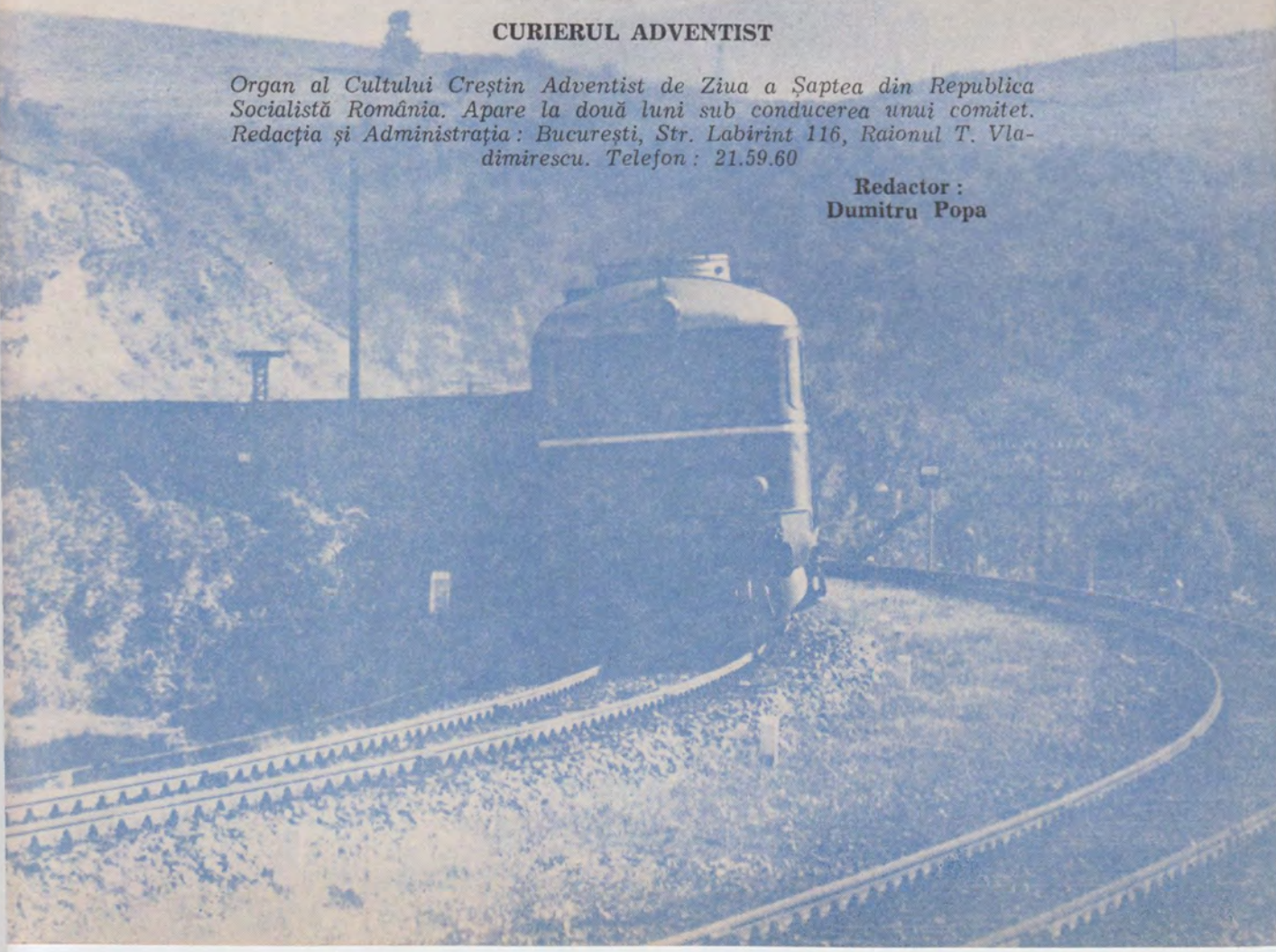
C U P R I N S

8 Martie	C. Adventist
Golgota	D. Popa
Vă dau pacea mea	Redacția
În slujba ta, Isuse (versuri)	D. Florea
Din gândurile lui Emerson	Redacția
Sfințirea și păcatul	V. Florescu
Probleme de doctrină	Exeget
Primăvara (versuri)	G. Nelu
Exemplul vieții	N. Bastoreală
Cunoașterea Domnului Hristos	A. Bălan
Ascultare și slujire	D. Bădescu
Lucrarea iubirii	M. Popa
Primăvara-n Galileea (versuri)	I. Bătrîna- Voivodeni

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet. Redacția și Administrația: București, Str. Labirint 116, Raionul T. Vladimirescu. Telefon: 21.59.60

Redactor:
Dumitru Popa



m a r t i e

De mai bine de o jumătate de veac, ziua de 8 martie, a devenit — intrînd în tradiție — simbolul luptei pentru egalitatea în drepturi a femeilor de pretutindeni, iar pentru noi, bucuria realizării legitime a acestui deziderat. Legată de viața clocotitoare a fiecărei zile și izvor de putere creatoare, femeia, sărbătorită astăzi, înfățișează un portret colectiv, portretul milioanei de femei al patriei noastre.

„Femeia, spun documentele Congresului al IX-lea al P.C.R., reprezintă peste jumătate din populația țării, constituind un factor de seamă în viața economică, politică și culturală a societății noastre“.

În spațiile acestei realități, cifrele sensibile ale statisticii ne arată că 47% din totalul oamenilor muncii lucrînd în diferite ramuri de activitate îl reprezintă femeile.

Tot statistica ne călăuzește în cunoașterea acelei trăsături a portretului colectiv dedicat femeii din țara noastră, privind interesul ei față de viața obștească. Căci iată ce ne spune ea: „Începînd cu noua legislație intrată în vigoare anul trecut, 67 de femei sînt deputate în Marea Adunare Națională, aproape 41.000 de femei dețin mandatul de deputat în sîtul popular, iar alte multe zeci de mii sînt membre în comisiile și comitetele de femei care iau parte voluntar la viața obștească“.

Alte cifre statistice ne arată că din numărul femeilor în vîrstă de muncă, 89,5% sînt ocupate în ramurile economiei naționale.

Dacă în 1959 existau peste 37.000 de ingineri și tehniciene, la 1 iulie 1965, numărul lor a ajuns la 55.900.

Peste 30.000 de femei sînt membre în comisiile de conducere ale Cooperativelor agricole, îndeplinind funcții de președinte, vicepreședinte, brigadiere și șefe de echipă.

În învățămînt, artă și cultură 57,5% din totalul salariaților sînt femei.

3.878 de femei lucrează în învățămîntul superior, sector în care prezența femeii constituia în trecut o excepție.

Numărul femeilor salariate cu studii medii prezenta la sfîrșitul anului 1964 o creștere de 60,8% față de 1958, iar cel al femeilor cu studii superioare, de 44,1%. Femeile cu studii medii și superioare dețin o pondere de circa 90% în grupa de vîrstă pînă la 44 de ani, ceea ce dovedește că majoritatea au învățat în anii regimului de democrație populară.

Cifrele acestea statistice oglindesc realitatea considerației deosebite de care se bucură femeia în țara noastră.

Cînd zvonul primăverii ca parfumul florilor multicolore crește în intensitate ajungînd predominant în natura ce ne înconjoară, să culegem florile recunoștinței, ale iubirii și respectului și strîngîndu-le buchet, să le oferim, mamei, soției, sorei și tuturor celor ce asemenea florilor aduc în tabloul cotidian al vieții, parfumul frumuseții și al muncii creatoare. Să le oferim aceleia care asemenea albinei trudește cu toată abnegația și dăruirea pentru binele colectiv.

Adv.

Hristos era pe punctul de a-și părăsi ucenicii. El le spuse că va pleca. Inimile lor se umplură de intristare. Ei priviră cu îngrijorare și temere în viitor. Învățătorul căută să le dea îmbărbătare și curaj. „Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimînte”. „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngietor, care să rămînă cu voi în veac”. Ioan 14, 27. 16.

Aceste prețioase făgăduințe și mîngietoare asigurări, nu au fost date numai celor doisprezece ucenici ai lui Hristos. Cuvintele Sale sînt adresate și bisericii Sale de azi. Dumnezeu lasă copiilor Săi binecuvîntarea Sa, pace, mîngiere și odihnă. Și această pace o putem avea oricînd.

„Pacea lui Hristos... să stăpînească în inimile noastre”. Col. 3, 15. „Pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gîndurile în Hristos Isus”. Filip. 4, 7. „Celui cu inima tare („cugetarea statornică” Nițulescu) Tu-i chezășuiești pacea; da, pacea, căci se încrede în Tine”. Isa. 26, 3. Această pace nu poate fi experiența celui care trăiește în păcat, a celui care nu umblă pe calea ascultării de cerințele lui Dumnezeu. „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta”. Ps. 119, 165. Dacă inima ne învinuiește atunci cînd căutăm pe Dumnezeu, încrederea dispare. Atunci, singura noastră scăpare este în a ne mărturisii păcatul, în a ne întoarce la Dumnezeu cu toată inima, rugîndu-ne ca și David în vechime: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic. Dă-mi iarăși bucuria mîntuirii Tale, și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință”. Ps. 51, 10-12.

În adevăr este odihnitor a trăi în pace cu Dumnezeu, a simți că El ne primește, nu datorită vreunui lucru bun pe care l-am fi făcut sau l-am putea face, ci fiindcă nădărdum în harul Său și ne încredem în iubirea Sa. Chiar cînd era în păcat și neascultare, El își dezvăluie marea Sa iubire dînd pe singurul Fiu al Său să moară pentru noi.

Comuniunea cu Domnul Hristos poate fi mai plăcută și mai multumitoare decît comuniunea cu cel mai apropiat și mai scump prieten de pe pămînt. Îl putem cunoaște ca un Mîntuitor din păcat, ca un Tatăl iubitor, ca un Prieten credincios, ca un Mîngietor împreună-simțitor, ca un Frate gata a da ajutor, ca o Călăuză sigură, un Sfetnic înțelept, un loc de scă-

pare, o Apărare, un Scut. Lui îi putem încredința tainele noastre, știind că încrederea nu ne va fi nicicînd înșelată. Îl putem spune încercările noastre, sfîșierile de inimă, ispitele, nădejile și temerile noastre. El nu ne va respinge și nici nu va avea o ureche surdă față de cea mai simplă și mai slabă cerere a noastră.

În locul întristărilor noastre El ne va da mîngiere, în locul temerii, încredere și pace. El ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sînt blînd și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”. Mat. 11, 28-30.

În adevăr, trist este căminul unde nu locuiește pacea. Aci ar trebui să se găsească oaza iubirii și a păcii — un port al odihnei în mijlocul frămîntărilor. Pacea se va dovedi rodul iubirii. Invidia, gelozia, nerăbdarea, cearta sînt dușmanii păcii. Răbdarea, stăpînirea, calmitatea, spiritul de suportare și îndelungă suportare, acestea alungă spiritul discordiei și îngăduie ca pacea și liniștea să predomine în fiice inimă.

Îndrumările date de apostolul Pavel în epistola sa către credincioșii Efeseni ar putea fi cetite cu folos în repetate rînduri de către soți și soții. Efes. 5, 22-33. Cînd soțul își iubește soția ca pe trupul său așa după cum Hristos a iubit biserica, această iubire va dezvolta pacea în cămin. Făgăduința este că atunci cînd inimile părinților se întorc către copiii lor într-o dorință arzătoare de cel mai mare bine al lor, drept răspuns inimile copiilor se vor întoarce spre părinți. Mal. 4, 5. 6. Atunci, părinții nu vor întărta la minie pe copiii lor și copiii vor asculta de părinții lor în Domnul. Efes. 6, 1-4.

„Bucurați-vă întotdeauna”. Tes. 5, 13.

„Să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii”. Efes. 4, 3.

Invidia și gelozia alcătuiesc cele două mari cauze ale despărțirii și discordiei. Dobîndirea de către fiecare membru al bisericii, a spiritului lui Hristos, va înfrînge unelțile lui Satana de a înstrăina inimile credincioșilor. Pentru vrămașii Săi Domnul Hristos se putea ruga: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac”. Luca 23, 34. În vederea dezvăluirii spiritului lui Hristos noi sîntem îndemnați:

„Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău, și lipiți-vă tare de bine. Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întîietate altuia”. Rom. 12, 9. 10.

„Încolo, toți să fiți cu aceleași gînduri, simțind cu alții, iubind ca frații, miloși, smeriți. Nu întoarceți rău pentru rău, nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvîntați, căci la aceasta ați fost chemați: să moșteniți binecuvîntarea. Căci cine iubește viața, și vrea să vadă zile bune, să-și înfrîneze limba de la rău, și buzele de la cuvinte frselătoare. Să se depărteze de rău și să facă binele, să caute pacea, și s-o urmărească. 1 Petru 3, 8-11.

„Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pămîntească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este turburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea, care vine de sus, este întii curată, apoi pașnică, blîndă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. Iacob 3, 14-18.

Rugîndu-Se pentru urmașii Săi, Hristos spunea: „Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvîntul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi”. Și de ce? „Pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Ioan 17, 20. 21. „Prin aceasta vor cunoaște toți că sînteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții”. Ioan 13, 35. „Roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea”. Gal. 5, 22.

Noi trebuie să cultivăm pacea nu numai în cămin și în biserică, ci și cu vecinii noștri, și cu toți oamenii. Prin Sfîntul Cuvînt sîntem îndemnați: Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Ebr. 12, 14.

Fie ca Hristos să ne împărtășească spiritul iubirii. Fie ca să cunoaștem pacea Sa în experiența inimii noastre. Fie ca să avem pacea Sa în căminurile noastre, în biserica noastră, între vecinii noștri, în legăturile noastre cu toți oamenii.

REDACȚIA



„G O L G O T A”

In desfășurarea vieții și a experienței creștine, în lumea sentimentelor și a gândurilor pioase, cum și în lucrarea transformatoare și regeneratoare a Duhului Sfânt în viața celor ce cred, evenimentele dureroase dar mântuitoare petrecute la Golgota, constituie izvorul meditației spirituale și monumentul uriaș al iubirii divine, al iubirii ce se jertfește.

Un om, Dumnezeu în persoana Fiului Său, ținut în mod crud pe două bucăți de lemn și înălțat apoi spre bolta cea mare a cerului lumii noastre. Suferințele Sale vizibile au impresionat ființa noastră, sentimentele noastre. Datorită iubirii și atașamentului pornit dintr-o credință neprefăcută, ne identificăm cu durerile Sale și simțim atrași de măreția jertfei Sale mântuitoare. Și ca urmare a acestor sentimente, ne simțim parcă revoltați de întâmplările nedrepte ce L-au adus față în față cu o moarte timpurie. Admirăm curajul Său, admirăm comportarea Sa, atitudinea Sa binevoitoare și gata de a acorda iertare și aceasta în momentele zdrobitoarei Sale agonii. Simțem gata a-L lăuda pentru bunăvoința Sa de a se supune, de a suporta acuzația ca apoi să moară pentru o cauză în care credea.

Scenele acestea au inspirat pe unii să compună imnuri mărețe; pe un Michelangelo și alții asemenea lui, să sculpteze, să picteze sau să înalte edificii impunătoare în cinstea Sa. Să modeleze cruci pentru altare sau pentru prins la gît. Mii de pagini au cuprins strădania unora de a explica fiziologia, psihologia, sociologia și teologia crucificării.

Și totuși vedem noi ceea ce este necesar a vedea? Înțelegem noi — creștinii — ceea ce uneori în mod absurd avem pretenția să înțelegă alții? Am experimentat, experimentăm și vom experimenta noi oare puterea acelei cruci rudimentare, pînă la acea treaptă încît aceasta să devină prima preocupare spirituală a vieții noastre de credință? Să ocupe primul loc în viața noastră bisericească?

În capitolul cincizeci și trei al cărții lui Isaia citim: „Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păca-

tele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți.

Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor. Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.

El a fost luat prin apăsare și judecată: dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pămîntul celor vii și lovit de moarte pentru păcatul poporului meu?

Groapa Lui a fost pusă între cei răi, și mormîntul Lui la un loc cu cel bogat, măcar că nu săvîrșise nicio nelegiuire și nu se găsisse niciun viclesug în gura Lui.

Domnul a găsit cu cale să-L zdrobească prin suferință... Dar, după ce Își va da viața ca jertfă pentru păcat, va vedea o sămîntă de urmași, va trăi multe zile, și lucrarea Domnului va prouăși în mîinile Lui.

Va vedea rodul muncii susțelului Lui și se va înviora. Prin cunostinta Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor.

De aceea li voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați". Is.53,4—12.

Relatarea acestor scurte cuvinte, conține esența vestei celei bune a lui Dumnezeu pentru noi. Aici este viața, este lepădare, umilință, suferință, moarte, ispășire, înviere și mijlocirea Domnului Isus, toate acestea sînt mai dinainte profetizate aici. După aproximativ șapte sute de ani, toate acestea s-au împlinit. El suferințele noastre le-a purtat

și durerile noastre le-a luat asupra Lui. El a fost rănit, zdrobit, chinuit, asuprit și junghiat pentru păcatele noastre. Și cu toate acestea El n-a deschis deloc gura. A tăcut. Iar cînd totuși și-a deschis gura, n-a făcut-o pentru a se plînge, nici pentru a blestema. Ci El a deschis gura pentru a ierta și binecuvînta. Pentru a duce făgăduința mîntuirii și pentru a ocroti și apăra... Ca apoi — primind verdictul cel drept al condamnării păcatului — să-și încredințeze viața Cerescului Părinte.

Întristat și tăcut El a pășit peste pîriul Kedron și a intrat în grădina Ghetsemani. El căzu cu fața la pămînt și-Si descărcă sufletul Său înaintea Tatălui:

„Părinte,
să treacă de crezi,
să treacă paharul acest
de la Mine“.

Suferințele Sale au început cu adevărat, atunci cînd El a simțit greutatea păcatelor lumii apăsînd asupra Sa. La un moment dat I se părea că a fost îndepărtat, scos din lumina prezenței Tatălui Său și a fost ispitit a Se teme că va rămîne pentru totdeauna despărțit de iubirea Părintelui Său ceresc. El era conștient de faptul că peste cîteva minute gloata plină de ură și orbire, avea să se arunce cu furie asupra Sa. Cel rău, li șoptise că cei care se numeau „aleși ai lui Dumnezeu“, cei ce au fost obiectul atenției divine, L-au respins, I-au refuzat lucrarea sacrificiului Său răscum-părător și chiar unul dintre ucenicii Săi Il va trăda, iar cel mai zelos dintre ucenicii Săi, se va lepăda de El. Cit despre ceilalți... Il vor părăsi... Il vor uita. „Voi bate păstorul... iar oile... se vor risipi“.

Datorită sumbrului tablou ce-I stătea înainte, cum și experiența ce-L confrunta atunci, aceea a despărțirii de Tatăl, fața Sa, cum și vocea Sa trăda, da pe față, agonia aceea care a adus la tăcere chiar și harfele

cerului. Niciodată nu vom putea privi lăuntru cupei durerii din Ghetsemani. Domnul Isus era stăpînit de grozăvia celei de a doua morți.

„Te pleacă Părinte
și vezi,
durerea ce inima-mi frînge;
Să treacă de crezi,
să treacă paharul acest
de la Mine!

Și stropi de sudoare,
pe față-I sînt sînge;
Și-n juru-I
mai neagră
e noaptea:
Și umbra ei rece,
asupra-I se strînge!
Pe față,
sudoarea cea rece
... e sînge!

El trăia tragedia păcatosului rămas singur. Și atunci, în fața acestei realități înspăimîntătoare rosti: „Voia Ta să se facă“.

Și-n noaptea durerii,
O rază de sus,
Pe chipu-I așează...
Rubine...

Și Hrist
fără preget,
Se scoală
și drept
hotărît
paharul durerii din mină,
Il bea pînă-n fund!

Și golirea de bună voie a acestui amar pahar își aducea de acum roadele:

El este adus în fața acuzatorilor Săi și a înfruntat această judecată într-o magnifică tăcere — vorbind numai atunci cînd I se cere acest lucru cu jurămint, sau atunci cînd tăcerea ar fi fost socotită ca o tăgăduire a originii Sale cerești. Buzele care au rostit în auzul multimilor cele mai impresionante adevăruri, care în tonuri pline de compătimire și înțelegere se adresau spre mijlocire cerului pentru cei ce-L răstigu-

neau; acum erau acoperite de negura tăcerii, pentru cei ce nu simțeau nici o nevoie după un Mintuitor.

El rămase în tăcere în tot timpul cât soldații își băteau joc de El, încoronându-L cu spini, lovindu-L în față. El suportă și primi tot ceea ce abuzul omoritorilor putea să grămădească asupra Lui, mai înainte de moarte. Apoi... fu condus la locul numit al Căpăținii, unde a fost crucificat. Pe când îl fixau de crucea jertfirii Sale, nu scoase nici un murmur de împotrivire, ci în mod tăcut se ruga pentru cei ce-L ridicau morții între cer și pământ.

El muri în tăcere, așa cum a și trăit. Ignorat și respins în anii vieții Sale, ingorat și respins și acum în moarte. El Și-a dat viața care era în El, în modul cel mai solitar, mai presus de orice alt muritor.

Ce-au însemnat oare toate acestea? Și ce însemnătate au ele acum? Există multe teorii cu privire la lucrarea jertfei ispășitoare a Domnului Isus. Printre acestea amintim: Teoria morală, a prevederii jertfei ispășitoare în favoarea celui păcătos; Teoria contractuală sau că Dumnezeu a plătit un preț de răscumpărare pentru noi — în jertfa ispășitoare a Fiului Său; teoria legalistă, care susține că Dumnezeu și-a apărât caracterul Său și astfel a trebuit să sufere în vederea acestui scop; teoria substituirii, care arată că cerul a dat pe cineva care să moară în locul păcătosului, deci substituindu-Se acestuia; apoi mai este teoria exemplului, care ne vorbește despre exemplul lui Dumnezeu în a da pe Domnul Isus ca jertfă nobilă, din neam de Dumnezeu. Scopul tuturor acestor teorii este acela de a impri-ma credinciosului cele ce s-au petrecut la cruce, cum și importanța lor. Dar în Isaia cap. 53, profetul nu face nici o încercare de a construi vre-o teorie cu privire la lucrarea ispășirii. Nu încapă nici o indoială, că Isa'a ne prezintă faptul că Mesia, Domnul Isus Hristos, va

In slujba Ta, Isuse!

Mă simt atît de bine, Isuse-n slujba Ta
Cînd binecuvîntarea smerit pot invoca,
Și harul Tău coboară la noi iradiat,
Lumină din lumină, pe sufletul curat!

E-o slujbă-atît de sfîntă, pe urma Ta să merg
La toți cei în necazuri și griji grăbit să-alergh,
Să le aduc în suflet nădejdea, darul rar
Al păcii și-al iubiri ce-i fără de hotar!

E-atît de bine, Doamne, la turma Ta să fii
Păstor, să port la pieptu-mi un mieluşel zglobiu,
Sau prin hățişurile rele pe cel ce-i rătăcit
Să caut cu răbdare, să-l fac iar fericit!

Mărire Ție, Doamne, mărire Ție-n veci,
Mărire Ție, care din noi Tu Ți alegi
Păstori, să-Ți fie-n slujbă, pe lîngă turma Ta
Să-o poarte-n veci cu bine, în veci spre slava Ta!

D. FLOREA

fi mai mult decît un învățător, mai mult decît un exemplu sau un binefăcător. Lucrarea Lui principală va fi aceea de a purta „suferințele noastre, de a lua asupra Lui durerile noastre, ca prin rănile Lui noi să fim tămăduiți“.

Domnul Isus trebuia să sufere mai mult decît un „inocent“ care este prins și copleșit de potopul răului slobozit de cei ce-L crucificau. El trebuia să poarte toate păcatele întregii lumi.

Profetul spune: „Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor“. Is. 53,6.

Această comparație cu niște oi împrăștiate, subliniază universalitatea păcatului, cum și separațiunea individuală pe care păcatul a adus-o între păcătos și Creatorul său, depărtarea de neprihănire și de atributele iubirii, respectului și ascultării. Ceea ce prezintă Sf. Scriptură, experiența noastră confirmă. Păcatul personal, nesupunerea și despărțirea pe care păcătosul le-a pus în socoteala lui Dum-

nezeu, El le-a așezat deasupra Domnului Isus.

Dumnezeu Tatăl a fost în mod activ implicat în acea sfîntă experiență a Fiului Său. Tatăl suferea împreună cu Fiul Său. Domnul Hristos n-a atîrnat pe lemnul crucii numai pentru a putea apoi să spună: „Iată o jertfă. Tu ai spus că trebuie să fie o vărsare de sînge; acum, iată aici este vărsarea acestui sînge. Sper că ești satisfăcut acum și că aceștia, pot intra în împărăția Ta“. Nu, nicidecum!

Natura lui Dumnezeu este atît de curată, încît El detestă păcatul oriunde apare el; acum el se găsește în creatura Sa, în păcătos. Să fi uitat El totul? Puta El să dea la o parte Legea Sa și să spună acestuia: „A fost o greșeală... dar încearcă iarăși“? Ce va face El? Cum va putea El să fie drept și totuși plin de milă?

Acesta este secretul ispășirii. Ea caută să aducă pe Dumnezeu și pe păcătos din nou într-un loc unde dreptatea și mila se întîlnesc.

Ceea ce a produs o mare suferință Mintuitorului a fost sim-

țământul despărțirii finale dintre păcătos și Dumnezeu. Strigătul sfișietor al Său „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu pentru ce M-ai părăsit“ exprimă experiența Sa zdrobitoare de inimă.

Să notăm gândul din Is.53,7: „Cînd a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura“.

Tăcerea în desfășurarea suferințelor este un lucru străin V. Testament. În timpurile V. Testament oamenii nu rămîneau tăcuți în timpul durerilor, ci o persoană în durerea sa striga tare, mărturisind vina sau implorînd pe Dumnezeu pentru a primi o explicație. Domnul Isus nu a avut nici o vină personală. El nu avea nici o îndoială. El era pe deplin conștient de rostul suferințelor Sale.

„Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor. De aceea li voi da partea Lui la un loc cu cei mari, și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte, și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați“. Is.53,11—12.

Ceea ce noi trebuie să vedem în crucea Domnului Isus nu este numai un tragic accident al istoriei. Noi trebuie să vedem rezultatul iubirii răscumpărătoare a lui Dumnezeu, mergînd să caute pe păcătoși acolo unde se aflau ei.

Suferința este una din realitățile vii ale experienței umane. Ea are importanța ei pentru inimă și conștiință. Crucea Golgotei oferă motive ce au o mare forță mîntuitoare.

Omeneste vorbind, noi nu sîntem niciodată conștienți de răul din viața noastră, ca atunci cînd acesta izbucnește în afară și produce răni celor din jurul nostru. Chiar și atunci, noi nu

urim păcatul, cînd îl vedem în noi, pînă cînd nu-i simțim durerea în agonia de pe cruce. Cînd Duhul lui Dumnezeu poate să ne facă să ne dăm seama că Dumnezeu a simțit durerea păcatului pînă la gradul la care crucea l-a putut descoperi, atunci, adevărata pocăință și adevărata părere de rău pentru păcat, devine posibilă.

Studiînd suferințele Sale noi trebuie să ajungem la înțelegerea faptului că ceea ce a îndurat El pe cruce, nu a fost numai pentru a ne libera de suferințele temporare ce urmează ca o consecință a păcatelor noastre, și nici numai pentru a ne putea ierta, ci de asemenea pentru a ne demonstra că păcatul ne desparte de Dumnezeu și că El dorește ca să ne aducă iarăși într-o armonioasă comuniune cu El. Crucea Golgotei este magnetul cel uriaș ce atrage la sine pe toți cei ce cred și nădăjduiesc în lucrarea ei. Toți aceștia trebuie să se înfîlțescă la cruce și să asculte la elocvența suferinței Sale tăcute.

Durerea noastră n-ar trebui să fie numai datorită faptului că Domnul Hristos a fost ținut pe crucea Golgotei, sau pentru faptul că Tatăl a dat pe Fiul Său. Noi n-ar trebui să plecăm urechea numai la auzul loviturilor ce cădeau pe trupul divinului Condamnat, ci să luăm aminte, să ascultăm la acea profundă tăcere ce ne vorbește atît de elocvent despre o inimă gata de a suferi despărțirea de Tatăl Său, numai pentru a face să fișnească din noi acel principiu al iubirii, pornit din sinceritatea inimii, singurul ce poate să ne aducă în acea legătură mîntuitoare cu Dumnezeu nostru.

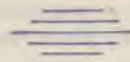
Am văzut cîndva copia unei picturi religioase. În mijlocul picturii era suferindul Fiul al lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos, umbrit de un inger ce avea în mînă cupa amară a Ghetsemanilor și înconjurat de o mare mulțime. Și cu toate acestea El și suferințele Sale nu

preocupau și nici nu atrăgeau atenția grupului din jurul Său. Toți erau ocupați cu problemele și preocupările lor.

În toată acea mulțime, nici un ochi nu era îndreptat către cel ce suferea. Astfel a înfățișat artistul lumea creștină. I-a văzut ca fiind străini de Hristos. De lucrarea Lui mîntuitoare. De lucrarea mijlocirii Lui în favoarea lor. De iubirea cea nemărginită a cerului și de dorința divină ca niciunul să nu piară ci toți să aibă viața veșnică.

„În adevăr El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui, iar noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pe-deapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui sîntem tămăduiți“.

D. Popa



Din gîndirea lui Emerson

— A te izola, însemnează a fi bolnav și... a muri!

— Păstrează în curăție izvoarele moralității.

— Dacă coarda nu poate fi dusă la o tonalitate... ea trebuie ruptă.

— Imi plac oamenii cărora le place să admire atît o magazie sau un siloz, cît și o poezie frumoasă.

— Natura... are multe pe masa ei, dar are înfinit mai mult în ea însăși.

— Niciodată nu face paradă de altruismul tău, ci trăiește-l printre oameni și... la vatra ta.

— Uneori, — cea mai valoroasă parte a unei conversații, este cea nerostită.



Sfințirea și păcatul

V. Florescu

Simpla privire asupra acestei în-lănțuirii de cuvinte — „sfințire“ și „păcat“ ar putea părea paradoxală, unul respingînd pe celălalt, contradicția între ele fiind atît de mare încît o imbinare a lor, o armonizare a lor, ar putea părea ceva cu neputință. Și pe bună dreptate se poate spune astfel, luînd în seamă sfera înțeleșului fiecărui din aceste cuvinte.

Oricine poate să-și pună fireașca întrebare: Ce este de fapt sfințirea?

Ne gîndim poate că sfințirea își are cadrul ei exclusiv în împlinirea anumitor ritualuri, dogme și practici religioase, și așa și este într-o măsură oarecare. Dar dacă sfințirea s-ar rezuma numai la atît, aceasta nu ar fi prea greu de atins de nimeni. Sfințenia însă este mai mult decît toate aceste lucruri împlinite cu cea mai mare rigurozitate, neepuizînd înțeleșul mult cuprinzătorului cuvînt „sfințire“. Ea trece cu mult dincolo de acest punct și aș putea spune chiar că tocmai acest „dincolo“, alcătuiește

adevărată esență a sfințeniei, ceea ce o califică ca atare.

Sfințenia nu este o teorie, nici o practică rece, formală rigidă, ci este o viață spirituală în continuă creștere, în progres, în înfrumusețarea și înnobilarea ei, acel parfum de nard, „o mireasmă de viață spre viață“ prin toată ființa ei, prin tot ce este și influențează ea.

Cel în a cărui viață sfințirea este o realitate, este corect, este omul adevărului, al dreptății, al ordinii, al integrității, al cinstei, al sincerității și loialității, este omul ce nu poate suferi o nedreptate, transpunînd toate acestea în viața lui zilnică, la locul activității lui, în societate, în caracterul umblării lui particulare și cetățenești. Sfințirea lui nu înseamnă nici bigotism, nici fanatism sau vreun extremism, ci ea este acea umblare în lumină.

„Fiți sfinți după cum Eu sînt sfînt“ spunea Domnul Isus ucenicilor, vrînd să arate că sfințirea este o stare de fapt. El spunea: „Eu sînt sfînt“, adică în Mine nu este o pretenție, pot fi cercetat; existența, viața Mea dăuntrică și

exterioară, tot ce sînt, este sfînt. Și ca urmare Domnul Isus dădea îndemnarea: „Voi să fiți sfinți cu adevărat în toată ființa voastră, ca oamenii văzîndu-vă viața (nu auzîndu-vă vorbele), să aducă laudă lui Dumnezeu pentru purtarea voastră sfîntă potrivit chemării la mîntuire“.

Deci sfințirea este o stare de fapt a cuiva, ce-l caracterizează în toate acțiunile vieții sale, ca și în cazul lui Iosif cînd zicea: „Nu pot să păcătuesc“. „Nu pot“ vrea să spună că cerea mai mult decît un raționament, o voință determina această atitudine. Acest „nu pot“ arată acel „totul totul tot“ ce era el, pătruns și îmbibat cu elementele sfințeniei încît în mod reflex, fără să mai stea să raționeze, ochiul, urechea și tot ce era în Iosif dădeau alarma și determina luarea hotărîrii de tragere înapoi din fața păcatului.

Deci cuvintele Domnului Isus vor să spună că așa după cum El era în realitate sfînt, așa trebuie să fie cei care îl urmează.

„Ca unii, care am lepădat meștegurile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicieșug și nu stricăm Cuvîntul lui Dumnezeu. Ci, prin arătarea adevărului ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc înaintea lui Dumnezeu“.

2 Cor. 4, 2.

„Iată sfințirea biblică. Ea nu este numai o arătare, o lucrare exterioară. Ea este sfințirea primită prin cadrul adevărului. Este adevărul primit în inimă, și în mod practic trăit în viață“.

Înțelegînd acum, în ce constă adevărata sfințenie, nu mai este nevoie de multă argumentare pentru a arăta în ce constă păcatul, el fiind contrariu sfințeniei, sau așa după cum îl definește Biblia: „păcatul este călcarea legii“. 1 Ioan 3, 4.

Și acum, după această aprofundare a rosturilor cuvintelor „sfințire“ și „păcat“ ar părea și mai nepotrivită așezarea laolaltă a lor, ca ceva de neconceput a putea fi întilnit.

De fapt așa și ar trebui să fie. Adevărata sfințire este mută, ea nu vorbește cituș de puțin, nu se laudă, ci își dovedește ființa ei prin fapte ce-i îndrituiesc numele.

Cel care aleargă după sfințire, este atît de preocupat de realizarea ei în toate compartimentele vieții sale, încît nu-i mai rămîne timp și gînd să și-o etaleze, recunoscînd continuu ca și David: „Păcatul meu stă necurmat înaintea mea, căci îmi cunosc bine fărădelegile“. Ps. 51, 3.

Și tocmai datorită acestui lucru David putu ajunge „după inima lui Dumnezeu“. Nu că el nu ar fi greșit; nicidecum aceasta! Ci tocmai conștiința aceasta a greșelilor, a fărădelegilor lui, îl făcea să umble cu capul plecat, lucrîndu-și cu mîgală și temere de Dumnezeu o viață demnă de „dulcele cîntăreț al lui Izrael“.

Evangelistul Marcu amintește un caz de pretinsă mare sfințenie, dar care de fapt nu era decît o răpire de drepturi, o călcare de poruncă, și deci o stare de păcătoșenie. Cuvîntul „Corban“ ajunsese pentru mulți din zilele Domnului Isus cuvîntul magic al hoțului deghizat sub chipul celei mai mari sfințiri. Spre a scăpa de obligațiile față de părinți, oricine putea spune că tot ce are este „corban“, deci închinat Domnului și ca urmare un lucru sfînt, de care nu se poate atinge. Deci, zicea el, cricit l-ar dura de părinți, nu-i poate ajuta cu nimic căci tot ce are este „corban“, păstrat pentru Domnul. Marcu 7, 9—13. Și o asemenea faptă păcătoasă, bine învăluită într-o motivare de sfințenie era socotită dreptă, în vreme ce oricui o săvîrșea i se potrivea atunci și poate se mai potrivește și azi unora cuvintele că și-au făcut „ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna“, unde socotesc

că nu pot fi ajunși și atinși. Isa. 29, 15.

În felul acesta dintr-un viciu se făcea o virtute, din păcat, o mare sfințire.

Ispita ar putea veni și vreunui dintre noi ca sub o aparență de scop sfînt și înalt, să lipsim pe careva de un drept al său, pretextînd că facem „economii pentru Domnul“, cînd de fapt am frustat pe acela de ceea ce i se cuvenea și în același timp am atras minia lui Dumnezeu păgubind pe vreunul din „cei mai mici frați“ ai lui Isus.

Evel mediu a cunoscut zilele „Sfintei Inchiziții“ care, în dorința, zice-se de a scăpa sufletele rătăcite de la pierzanie, aplica cele mai nemiloase măsuri. Pe cît era de „sfîntă“ pretenția, pe cît de cucernică motivarea, pe atîta era de păcătoasă punerea ei în practică; sfințenia pusă în slujba celor mai oribile crime.

Se condamnă cu voce răsunătoare întregul șir de fapte ale acelor zile, dar oare cercetîndu-ne fiecare în parte lăuntru sufletului, conștiinței, felului nostru de credință, noi ne vom găsi curați?

Nu arareori se întîmplă a întîlni persoane care vor să-și lucreze ele înșile o sfințenie aparte. Se găsesc credincioși care își au propriile lor norme de la aprecia pe frații lor în ce privește sfințenia. Și dacă cineva nu este întru totul de acord cu ei, atunci produc o mare zarvă, denumită de ei „rivnă pentru sfințenie“, cînd de fapt nu este decît rivnă pentru susținerea vederilor lor strîmte în ce privește viața de sfințire. Despre unii ca aceștia spunea Domnul că în vreme ce sînt foarte scrupuloși, făcînd din viața de credință un jug apăsător, exprimat prin strecurarea țințarului, pe de altă parte, prin felul croirii interesatei lor sfințiri, sînt gata să îngăduie păcatele înfățișate prin înghițirea unei cămile. Mat. 23, 34.

De aceea, apostolul Pavel dădea îndemnul credincioșilor * ca să se cerceteze pe ei înșiși, să se pună la încercare spre a se încredința dacă sînt cu adevărat în credință, dacă ceea ce numesc ei viață religioasă, umblare sfîntă, merită cu adevărat acest nume sau... nu. Mat. 23, 25—27.

Apostolul Pavel prezintă în textul din 1 Cor. 13, 5 și ideea că s-ar putea ca cineva stăpînit de auto-sugestia că ce face el este bun și drept, să creadă că stă pe adevărata temelie a credinței, cînd de fapt el este lepădat. „Afară numai dacă sînteți lepădați“, vrea să spună că s-ar putea ca să existe o „sfințire“ a unui lepădat, care de fapt nu este decît o înșelăciune.

Experiența poporului Izrael la muntele Sinai, tocmai cînd Moise primea tablele legii, înfățișează un nou exemplu de auto-înșelare cu pretenția unei sfințiri.

„Haide“, ziseră ei lui Aaron, „lă-ne un dumnezeu, care să meargă înaintea noastră“.

Cuvintele acestea ar putea părea că vin în susținerea gîndului că Israelii erau oameni cu totul evlavioși chiar și cu ocazia aceasta și că umblarea pe calea sfințeniei îi preocupa în primul rînd.

De fapt, realitatea este aceea că ei voiau să se simtă liberi de orice obligație față de un Dumnezeu care cerea o sfințire launtrică, o înobilare a inimii lor, a gîndirii lor, a vieții lor. Această-i costa mai scump decît aurul cerceilor, însemna renunțarea la umblări nepotrivite, la înșelăciuni și tot felul de fapte uricioase. De aceea nu voiau să se despartă, le îndrăgiseră prea mult. De aceea și ziseră: „Haide! fă-ne un dumnezeu din aur. Și-i vom face un chip frumos; noi ne vom simți bine în lumina strălucirii lui, și ca urmare nici el nu ne va mai supăra cu cerințele de îndreptare a inimilor noastre. Totul se va aranja cu bine. Un dumnezeu minunat de frumos, o sfințire a noastră lăudată de cei din preajmă, și treburile noastre personale neturburate“.

Primejdia este ca și noi să ne străduim a ne lucra o sfințire a noastră proprie, înfrumusețată în aur bătut, dar care de fapt nu este decît o înșelare mai întîi de toate a noastră înșine, căci neumblarea pe căile adevăratei sfințiri, pe calea poruncilor lui Dumnezeu, care sînt mai mult decît aurul, da, mai mult decît aurul curat (Ps. 119, 127), ne aduce pagubă nouă înșine. Cel care la urmă se va dovedi a fi pierdut, nu este Dumnezeu, ci noi, numai noi singuri. Umblarea noastră în neascultare de voia și îndrumările Sale nu va știrbi cituș de puțin din sfințenia Sa și nici nu-L va coborî cu ceva mai jos de pe tronul Său. Nicidecum!

O analiză sinceră și profundă a cerințelor lui Dumnezeu față de noi, viața sfîntă după voia Sa, ne va descoperi că totul este plănuit în așa fel ca să avem o viață frumoasă, onorată și prosperă aci pe pămînt și ca dar în plus, la sfîrșitul ei, viața veșnică.

Cînd Dumnezeu spune „să nu faci“ cutare sau cutare lucru, aceasta nu este decît exprimarea iubirii Sale față de noi de a nu ne vedea lăcînd experiențe triste, păgubitoare fericirii noastre.

Ca și struțul ce-și bagă capul în nisip, socotînd că astfel nu-l mai paște nici o primejdie, așa gîndiseră și Israelii făcîndu-și vițelul de aur, socotit mantie atepitoare a umblării lor neturburate, pe potecile întortochiate ale răutății și la fel gîndesc toți care vor a-și clădi singuri o sfințire a lor.

Întrebarea ce trebuie să ne-o punem fiecare dintre noi nu este: „Ce fac în văzul lumii? Ce părere

au oamenii despre sfințenia Mea? ” căci aceasta ar putea fi strălucitoare ca aurul bătut, ci întrebarea de căpetenie este: „Ce fac în întineric unde nu sînt văzuți? Ce părere am eu însumi, eu, care îmi cunosc faptele din întineric, despre sfințenia mea? ”

Nu are nici un rost să ne tot străduim cu pretenția unei sfințenii care de fapt să nu fie altceva decît o auto-sugestionare a noastră. De ce să căutăm să prezentăm păcatul ca ceva frumos, cînd noi „în întineric, unde nu sîntem văzuți” sîntem alții, vorbim și gîndim altfel. „Minciuna are picioare scurte”, spune un proverb, și de ce cîndva, cînd „vălul sfinților” pe care ni l-am aruncat pe față se va sfîșia dintr-o pricină sau alta, să se vadă întreaga slutenie și uriciune a unei vieți păcătoase?

De aceea bine este să stăm singuri de vorbă cu noi înșine, să intrăm în lăuntruul persoanei noastre, în lumea noastră interioară și acolo să chibzuim minții de Duhul lui Dumnezeu, ce mai poate rămîne și ce trebuie neapărat să fie scos; căci să nu uităm că numai faptele părăsire, lepădare din viață a tot ce a fost rău, înseamnă adevărată pocăință.

„Scoală-te și lumineză-te! (Isa. 1, 16; 60, 1) este o chemare ce se adresează lăuntruului fapturii noastre, este o lucrare ce ne aparține nouă, de a ne scula plini de hotărîrea să ne soălăm, să ne curățăm și să ne luminăm, să încetăm a face răul și să învățăm a face binele. Dumnezeu nu face nimic din ceea ce putem face noi. Pe cît este de adevărat că El stă gata să ne ajute, pe atîta este de adevărat că El nu ne va ridica, decît noi nu vrem să ne sculăm, și nici nu ne va spăla, curăți și lumina, dacă noi nu vom pune mîna să facem aceasta, nu se va vedea din partea noastră dorința plină de rîvnă în acest scop. Și atunci si numai atunci se va împlini făgăduința: „De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lînă”, bine știind că singele Domnului Hristos este în stare să ne curețe de orice păcat sincer mărturisit în toată goliciunea lui și părăsit cu totul și pentru totdeauna, aruncîndu-l în fundul cel fără de fund al mării, spre a nu mai fi adus la lumină. Isa. 1, 16.

În loc de a ne face un ascunziș din minciună, căutarea unei acoperiri a păcatului printr-o pretinsă sfințenie, mai bine să ne ascundem în Stîncă, care este Hristos, să cădem pe această Stîncă, devenind

făpturi noi, o laudă și o cinste a lui Dumnezeu pe acest pămînt, în mijlocul omenirii, spre binele și interesul general.

Să privim o clipă asupra lui Iuda. Ni se spune că „Iuda avea o foarte înaltă părere despre iscusința sa administrativă. Ca financiar se considera cu mult mai presus de frații săi întru ucenicie, ba îi făcuse și pe ei să-l privească sub aceeași lumină. El le ciștigase încrederea, și avea o puternică influență asupra lor. Simpatia lui din gură pentru săraci îi înșelase”.

„Iuda era casierul ucenicilor, și, lua pe ascuns sume pentru propriul său folos, pînă aproape nu mai rămînea nimic din ele”.

Simon din Betania, care fusese vindecat de lepră, dorind să-și arate recunoștința, dădu o masă pentru Mintuitorul și ucenicii Săi. Masa aceasta a făcut ca mulți Iudei să fie adunați la un loc. La această masă luă parte și Lazăr, Marta și Maria. Ea auzise pe Isus vorbind despre apropiata Lui moarte, și în iubirea și întristarea ei adîncă dorea să-I dea onoare. Cu mari sacrificii personale cumpărase un vas de alabastru „cu mir de nard curat, de mare preț”, cu care să-I ungă corpul. Dar acum mulți spuneau că e aproape ca El să fie încoronat ca rege, durerea ei s-a preschimbat în bucurie, și era nerăbdătoare ca ea cea dintîi să dea onoare Domnului ei. Spărgînd vasul de mir, ea a vărsat conținutul pe capul și picioarele lui Isus, și apoi, cînd a îngenunchiat plîngînd și a umezit picioarele Lui cu lacrimile ei, le-a șters cu părul ei lung și despletit.

„Ea căutase să se ferească de a fi văzută, și mișcările ei ar fi fost neluate în seamă, dar mirosul mirului a umplut casa și a făcut cunoscută fapta ei la toți cei de față. Iuda a privit cu foarte mare neplăcere la lucrul acesta. În loc de a aștepta să audă ce va zice Hristos, el a început să șoptească celor din jurul său plîngerile sale, vorbind de rău pe Hristos că îngăduie un asemenea jaf. Cu șiretenie strecură cuvinte care puteau să producă nemulțumire.

„Fapta aceasta a Mariei era într-un contrast așa de izbitor cu egoismul lui încît fu dat de rușine; și după obiceiul său, căuta să sprijine opunerea față de darul ei printr-un motiv de valoare. Întorcîndu-se către ucenici, zise: „De ce nu s-a vindut acest mir cu trei sute de lei, și să se fi dat săracilor? Zicea lucrul acesta nu pentru că purta grijă de săraci, ci pentru că era un hoț, și ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea”. Ioan 12, 5. 6. Iuda n-avea inimă pentru săraci. Dacă mirul

Mariei s-ar fi vindut, și prețul ar fi căzut pe mîinile lui, săracii n-ar fi avut de aici niciun folos”.

Iată care era întregul rost al sfințirii pe care și-o arăta Iuda Iscarioteanul. El nu voia ca din legătura cu Hristos să dobîndească orice ar fi putut duce la inobilarea lui. El dorea ca din acest ascunziș al minciunii, făurindu-și o aureolă de om preocupat în totul numai de binele săracilor, de interesele obștei bisericii, el, nestingherit să poată fura cît mai mult, și dacă se poate să nu mai rămînă nimic.

„Grupa mică a bisericii de pe vremea aceea privea pe Iuda ca o revelație a destoiniciei, cinstei și purtării de grijă, dar privirea ce Isus aruncă asupra lui Iuda, îl convinsese că Mintuitorul pătrunsesse fățărnicia lui, și citise caracterul lui josnic și vrednic de disprețuit. Lăudînd fapta Mariei, care fusese așa de aspru condamnată, Hristos muștrase pe Iuda. Mai înainte niciodată nu-l muștrase d'irect. Acum dojana aceasta l-a tăiat la inimă. El s-a hotărît să se răzbune. De la cîină a mers direct la palatul marelui preot, unde a găsit consiliul întrunit, și s-a oferit să le dea în mîini pe Isus”.

Caful lui Iuda, cu sfișitul lui dureros în pofida ocaziilor ce i le oferise legătura cu Isus, este nesusus de cutremurător și revelator. În același timp însă el lămurește faptul că trăirea într-o pretinsă sfințire și a urmării binelui general cel mai înalt, la Iuda nu era decît o josnică hotie prin specularea bunei credințe a unora.

Cu o ocazie, Saul crufase de la nimiceire oile și boii cei mai buni, contrar îndrumării pe care o primise de la Dumnezeu prin profetul Său. Ba încă, ieșind în întîmpinarea acestuia, îi spune, plin de auto-sfințire: „Fii binecuvîntat de Domnul! Am păzit cuvîntul Domnului”. Dar tocmai cînd Saul își înfățișa marea cucernicie și ascultare de Dumnezeu, se auzi be-hăit de oi și muget de boi. Întrebat de Samuel cum își explică aceste zberiete de animale, Saul plîn de el însuși își apără sfințenia înfățișînd păcatul neascultării învăluit în mantia motivului cel mai înalt și sfînt, zicînd: „ca să-i jertfesc Domnului”.

Neascultarea sa, Saul a vrut să o ascundă, ba chiar să o și justifice prin pretenția unei mari sfințiri din partea sa, a unei devotate închinări înaintea lui Dumnezeu. Aducerea oilor și boilor cei mai buni ca jertfă Domnului, ar fi putut părea ca o faptă de mare evlavie din partea lui Saul, numai că acoperirea o neascultare, o păcătuire.

În strădania sa de a se arăta întru totul curat, nevinovat Saul își continuă apărarea sfințeniei sale, a se arăta 'ca unul care a păzit cuvântul Domnului, și zise: „Eu nu am nici o vină în această privință, căci poporul a cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni, ca să-i jertfească Domnului, Dumnezeuului tău! Și apoi, nici fapta lor nu poate fi condamnată, căci prin aceste animale oprite de la nimicire am împlinit două fapte de mare cuvioșie: întâi un prinos de laudă lui Dumnezeu și în al doilea rând am economisit o cheltuială pe care poporul Izrael ar fi trebuit s-o facă dacă ar fi adus din vitele ce le avea sau trebuia să le cumpere”. 1 Sam. 15, 10—35.

Iată pe de altă parte cazul lui David, care la fel păcătuisese înaintea lui Dumnezeu. Însă cit de cu totul alta i-a fost atitudinea. Dar să lășăm pe profetul Samuel să ne istorisească întâmplarea:

„Aravna a zis lui David: 'Să ia domnul meu, împăratul, aria și să aducă în ea jertfele care-i vor plăcea; vezi, boii vor fi pentru arderea de tot, și carele cu uneltele lor vor ținea loc de lemne. Aravna a dat împăratului totul... Dar împăratul a zis lui Aravna: 'Nu! Vreau s-o cumpăr de la tine pe preț de argint, și nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, ardere de tot care să nu mă coste nimic'. Și David a cumpărat aria și boii cu cincizeci de sicili de argint. David a zidit acolo un altar Domnului, și a adus ardere de tot și jertfe de mulțumire”. 2 Sam. 24, 22—25.

Cită deosebire între atitudinea lui Saul și cea a lui David. Sfințenia pe care și-o pretindea, Saul nu voia să-l coste nimic... Formalist mare și vorbe cu mare răsunet de evlavie, de îndemnare a altora să jertfească tot ce au mai bun și mai mult pentru Dumnezeu, pentru ca din toate acestea Saul de pe vremuri, sau un altul de azi, speculând sinceritatea și dărnicia credincioșilor, el să-și lucreze o mască a celei mai înșelătoare sfințenii.

Cuvântul apostolului Petru de îndemnare a ne cerceta și a ne încerca pe noi înșine, dacă ceea ce pretendem a fi viață sfințită este cu adevărat așa, trebuie să constituie un gând de căpetenie și călăuzitor în viața noastră creștină, ca nu cumva într-o bună zi să ajungem la o prăbușire a întregului edificiu al unei sfințiri ce în loc să ne dădă la slava celor mințuiți, ne va sfărâma sub molozul năruirii lui.

Vorbind despre aceeași lucrare de încercare, profetul Maleahi ridică drept o piatră de încercare și aducerea zecimii.

Peste cuvintele profetului Maleahi din începutul vers. 10 al cap. 3, poate ne-am obișnuit a trece repede, stăruind mai mult asupra celor ce urmează în versetul acesta cit și în celelalte de după el, care arată binecuvântările ce decurg din aducerea de bunăvoie a zecimii.

Conștient de primejdia ce păștea pe credincioși, ucenicul iubit Ioan, dădea îndemnul: „Copilașilor, nimeni să nu vă înșele”. Și în dorința de a feri pe cei sinceri a nu cădea în mrejele unei amăgiri, Ioan arăta și mijlocul prin care poate fi încercat oricine: „Cine trăiește în neprihănire”, spune apostolul, numai acela „este neprihănit”.

Apostolul Ioan, reia gândul exprimat de Domnul Isus când îndemna: „fiți sfinți”, lămurindu-l că pentru a fi neprihănit, pentru a ți se potrive cu adevărat acest nume, trebuie să trăiești această neprihănire mult și multiplu cuprinzătoare încât lumea, cei din preajmă, cei ce trăiesc cu tine, văzând faptele, conduita vieții tale, cunoscându-ți punerea în practică a vorbelor tale, să aducă laudă lui Dumnezeu.

„Prea iubiților, acum sintem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este”.

În adevăr, frumoasă și măreață făgăduință pentru fiecare credincios! Dar apostolul Ioan nu rămâne aci, ca și cum aceasta va ajunge o realitate indiferent de felul vieții noastre. Nu, nicidecum! Ci asemenea apostolului Vechiului Testament Isaia și Ioan spunea că „oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește”, adică nu așteaptă ca printr-o minune să fie curățit, ci cercetându-și și punându-și la încercare credința lui, verificându-și clădirea credinței sale, intrând înăuntrul său, fiind sincer cu sine însuși, pornește cu hotărâre a face curățirea ei, cu mîna sa, căci Ioan vorbește clar că cel ce vrea să ajungă acolo „se curățește”. 1 Ioan 3, 1—4.

Sînt lucruri pe care le face Dumnezeu, dar sînt și lucruri care trebuiesc făcute de credincios, și numai de el. Ca și în cazul lui Lazăr, cînd cei ce erau de față au trebuit să dea la o parte piatra și să dezlege legăturile de la picioare, ca și în cazul lui Naaman

care n-a scăpat de lepră pînă ce nu a intrat în apă și s-a spălat acolo, la fel fiecă credincios ce „are nădejdea aceasta” își va dovedi convingerea sa lăuntrică curățindu-și gîndurile, vorbele și umblările, și aceasta după un anumit criteriu, „după cum El este curat”.

În cadrul aceleiași gînd, al urmării unei asemănări cu Isus în curățenie, dădea apostolul Pavel îndemnul: „Călcați pe urmele mele, întrucît și eu calc pe urmele lui Hristos”. 1 Cor 11, 1.

Să urmărim pașii apostolului Pavel, să călcăm întocmai pe urmele lui în felul cum a lămurit el viețuirea creștină, o lumină sub toate aspectele: bisericesc, social, cetățenesc, și numai făcînd astfel vom călca pe urmele lui Hristos, și vom putea zice și noi ca și Apostolul Pavel:

„M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cunună nebrîhănită, pe care mi-o va da, în ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea lui”. 2 Tim. 4, 7. 8.

Urmează deci că cel ce iubește venirea lui Isus, care are nădejdea părtășiei cu El în împărăția mării, trebuie să se curățească și să ducă o luptă care să merite denumirea de „bună” și de „păzirea credinței”, numai așa putîndu-se aștepta ca în „ziua aceea” să primească „cunună nebrîhănită”.

Ținînd deci în seamă aceste lucruri, să fim cu băgare de seamă cum ne lucrăm sfințirea. S-o încercăm cu legea și mărturia, spre a ne convinge dacă ceea ce numim noi sfințire ne va duce la acest minunat sfîrșit, la primirea cununii neprihănită. Este ea o realitate vie, luminoasă, făcînd să fie numai bucurie, voie bună și fericire umblarea noastră în toate compartimentele vieții?

Fiecare dintre noi să ne întrebăm: Cum ne clădim casa sfințeniei noastre și pe ce ne-o clădim, avînd în vedere și lumina pe care ea o va răspîndi în jur.

„Ca să ajungeți la sfințire” spune apostolul Pavel, este arătată de el o singură cale, și anume aducerea în stare de neprihănire a întregii noastre ființe și vieți, sub toate aspectele ei. Rom. 6, 19.

Iată calea adevăratei sfințiri, oricare alta fiind o înșelăciune a păcatului.

V. FLORESCU

„Probleme de doctrină“

Nu o dată s-a afirmat cum că „cele Zece Porunci, n-au existat înainte de Moise“.

Cum se armonizează aceasta cu realitatea existentă în Sf. Scriptură ?

* * *

Cititorul obișnuit al Scripturii va considera poate, că întrucât noi trăim din timpul lui Moise încoace, legea este valabilă pentru noi și de aceea nu sintem interesați a ști când anume a fost dată legea. Foarte adevărat, dar noi trebuie să analizăm acest lucru chiar de la început, însă nu pentru faptul că cel ce face această obiecțiune se străduiește să construiască un argument plauzibil susținerii sale. Dacă admitem că lumea a trăit în siguranța mîntuirii în veacurile dinaintea lui Moise, fără a cunoaște cele Zece Porunci, atunci noi sintem pe jumătate pregătiți a crede și obiecțiunea următoare și anume, că legea a fost desființată la cruce. Și în adevăr, dacă bărbați ca Enoh și Abraam n-au avut nevoie de cele Zece Porunci, de ce ar avea oare nevoie creștinii de ele ?

De aceea, datorită modului cum este abordată această problemă, noi trebuie să acordăm chiar de la bun început atenție acestei pretenții, cum că cele Zece Porunci n-au existat înainte de Moise și să vedem de ce este ea de neconceput. Decalogul poruncește — de exemplu — să nu-ți faci idoli (chip cioplit) să nu iei în deșert numele lui Dumnezeu, să nu ucizi, să nu furi, sau să nu comiți adulter. Este oare posibil ca să ajungem să credem că un astfel de cod de legi nu a fost în ființă înainte de Moise ?

Desigur, nici una dintre marile denominațiuni nu crede astfel. Nu este nici un punct în care marile ramuri ale bisericii creștine să fie atît de

cordial de acord, decît că cele Zece Porunci au fost în funcție chiar de la început.

Esența plauzibilă a obiecțiunii de față, este concepția că cei care au păcătuit înainte de Moise, nu puteau fi călcători ai Decalogului, pentru motivul că acesta nu fusese dat. Iată argumentul acestora :

„Îngerii, au păcătuit (2 Petru 2, 4) dar ei nu au violat legea de pe Sinai, pentru că aceasta nu a fost dată decît după mii de ani de la căderea lor — și ei nu erau nicidecum sub obligativitatea ei. Adam a păcătuit cu mult înainte ca legea să fie dată (Romani 5, 12—14). Cain a păcătuit (Gen. 4, 7); Sodomiții erau „păcătoși“ (Gen. 13, 13) și au supărat pe Lot cu „nelegiuirile“ lor (2 Petru 2, 8). Cu siguranță că nici unul dintre aceștia, n-au călcat „legea“ care nu a fost dată pînă la Moise.

Dar concluzia nu trebuie să urmeze în mod obligatoriu celor de mai sus și anume, întrucît cele zece perceptive ale Decalogului nu au fost în mod auzibil proclamate înainte de Sinai, sau așezate în scris înainte de această dată, ele nici nu au existat pînă atunci.

Nu, istoria ne învață că nu este necesar ca o lege să fie în mod formal proclamată sau scrisă într-o carte, pentru ca aceasta să opereze în viața unui popor.

Tot astfel și cu legea morală a lui Dumnezeu. Cînd Adam și Eva au fost creați, ei au fost desăvîrșiți slujind lui Dumnezeu din toată inima. De aici noi putem pe bună dreptate să tragem concluzia că ei aveau

legea lui Dumnezeu scrisă în inimile lor. De asemenea, Dumnezeu a vorbit cu ei. Toată viața lor, timp de aproape o mie de ani, li s-a permis a transmite mai departe — oral — instrucțiunile pe care le-au primit. Nici ei și nici copiii lor nu aveau nevoie de un cod scris pe pergament sau piatră. Ap. Pavel pe bună dreptate spune că „legea nu este pentru cel desăvîrșit“, adică legea așa cum de obicei se înțelege, o formală anunțare a unui cod de legi scrise. Legea este scrisă în inima celui neprihănit.

După păcătuirea lui Adam, urmașii acestuia au început imediat o rapidă cădere în prăpastia corupției, așa cum ne arată Ap. Pavel (Romani 1). Pot ei avea o scuză pentru faptele lor rele, pentru motivul că nu știau nimic despre vreo lege pe care au violat-o : Nu ! Apostolul Pavel declară categoric că nu au „nici o scuză“ (Rom. 1, 20). Dar cum pot fi ei fără nici o scuză, cînd ei încă mai aveau cunoștință despre cerințele cele sfinte ale legii lui Dumnezeu ? Vinovăția pentru păcatele noastre este în raport cu... cunoștința noastră. Ioan 15, 22. Apostolul Pavel lărgeste înțelegerea acestei probleme, explicînd faptul că atunci... „Cînd neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile legii, prin aceasta ei, care n-au o lege, își sînt singuri lege ; și ei dovedesc că lucrul legii este scris în inimile lor ; fiindcă despre lucrul acesta mărturisește cugetul lor și gîndurile lor, care sau se învinovătesc sau se dezvinovătesc între ele“. Rom. 2, 14, 15.

Primăvara

A trecut și lunga iarnă
Cu zăpezi, cu ger și zloată
Lăsînd inimile triste
Și natura dezbrăcată.

Un fior străbate firea
Ca un zvon ce se întinde,
Și deodată dezmoțirea
Simțămintele cuprinde.

Undeva, sub frunze moarte,
Solul vieții își înalță
Trupul firav spre lumină:
Rază plină de speranță.

Poate ignorînd proverbul
Spune numai către sine:
Chiar de-s prima lăcrămioară
Totuși, primăvara vine!

Flori sfioase-n ramii atîrnă
Sub a soarelui privire
Îmbiînd zeloase-albine
Și-a poezilor simțire.

Totu-n jur e joc și cîntec
De copii și păsărele
O, de-ai fi mereu asemeni
Primăvara vieții mele!

G. NELLU

Considerăm că există o singură concluzie rezonabilă din aceste lucruri: Deși primii părinți s-au depărtat de Dumnezeu, cunoașterea Sa nu a pierit imediat și complet din mintea lor și nici codul divin de legi care la origine a fost scris în inimile lor, nu le-a fost dintr-o dată șters din inimă și min-te. Lumina cea palidă a cuno-

știnței, chiar dacă razele ei sînt din ce în ce mai slabe, luminează totuși din cînd în cînd întunecatele, dar cereștile în-scrieri din inimile lor. Iată cum redă traducerea revizuită a Bibliiei acest pasaj:

„Și ei arată că ceea ce Legea cere, este scris în inimile lor, în timp ce conștiința lor mărturisește, iar gîndurile lor ce se războiesc îi acuză sau poate îi va scuza în acea zi cînd, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca secretele (tainele) oamenilor prin Isus Hristos“.

Dacă noi susținem că lumea dinaintea de Moise n-a cunoscut în mod suficient Legea lui Dumnezeu, pentru a înțelege importanța morală a actelor lor, atunci noi am acuza pe Dumnezeu de nedreptate, pentru faptul că i-a pedepsit pentru faptele lor rele. Singura cale posibilă pentru ca cel ce aduce această obiecțiune să ocolească forța stinjenitoare a acestui fapt, este pretentia că desi cei ce au trăit înainte de Moise n-au știut nimic despre cele Zece Porunci, ei au avut totuși o cunostință a anumitor principii morale veșnice ale cerului. Dacă acest raționament are vreo valabilitate atunci el trebuie să conștientizeze în acceptarea faptului că aceste principii morale, veșnice, lăsate nedefinite de cel ce obiectează, erau diferite de cele Zece Porunci. Numai astfel se poate susține că cele Zece Porunci nu sînt eterne.

Dar cum poate Dumnezeu să fie drept condamnînd pe cei din vechime pentru fapte pe care noi le putem descrie ca fiind păcătoase, numai prin ne-conformarea lor față de cele Zece Porunci, dacă în adevăr, aceste porunci nu se cunoșteau? Mai mult, dacă toate faptele păcătoase ale diavolilor și a celor din vechime, pot fi judecate și condamnate în cadrul termenilor celor Zece Porunci, atunci de ce este ne-

voie a invoca niște principii morale total nedefinite și nedescoperite, pentru a te ocupa cu decăderea morală a celor ce au trăit cu mult timp în urmă?

Și pot fi oare condamnate faptele lor ca fiind păcătoase în termenii celor Zece Porunci? Da! — Sf. Scriptură spune că Satana a fost „de la început un ucigaș“ (Ioan 8, 44). Cele Zece Porunci se ocupă cu faptele sale. El a căutat să se așeze în locul lui Dumnezeu. Aici este călcarea primei porunci. Adam și Eva în modul cel mai cert, au poftit fructul oprit. Căci altfel ei nu ar fi ajuns la el cînd Dumnezeu le-a spus în mod expres că nu trebuia să se atingă de pomul oprit. Ei au și poftit și au furat. Iar cele Zece Porunci cuprinde și luarea de poziție față de aceste fapte rele. Cain a ucis pe fratele său. Cele Zece Porunci sînt competente să-l judece. Sodomiții erau renumiți pentru păcătoșenia lor. Domnul Hristos a descoperit faptul că porunca a șaptea se ocupă atît de gîndurile necurate cît și de actele necurate și ei erau vinovați de ambele.

Dar noi nu sîntem lăsați a proceda prin deducție — chiar dacă sînt concluzive — pentru a ajunge la concluzia că cele Zece Porunci au fost în ființă înainte de Sinai.

Scriitorii Sf. Scripturi au multe de spus despre păcat și păcătoși. Și cum definesc ei păcatul? „Păcatul este călcarea legii“ spune Ioan (1 Ioan 3, 4). Iar Ap. Pavel observă: „Pentru că Legea aduce minie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“. Rom. 4, 15; 3, 20. Noi nu sîntem lăsați în nici o îndoială posibilă cu privire la ce fel de lege este vorba, căci Ap. Pavel

adaugă : „Deci ce vom zice ? Legea este ceva păcătos ? Nicidecum ! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus : „Să nu poftești !“ Rom. 7, 7. Și ce lege spune „Să nu poftești ?“ Legea celor Zece Porunci.

Cînd Iacob vorbește despre cei ce comit păcat și sînt considerați ca niște „călcători de lege“, el nu lasă, de asemenea nici o îndoială cu privire la ce fel de lege este vorba. Este acea lege care spune : „Să nu comiți adulter“, și „să nu uciți“ — Iacob 2, 9—11.

Există unii care spun că — și cităm cuvintele lor : „Păcatul este o desconsiderare a unei anumite legi, dar nu în mod necesar a unei așa numite — legi morale — sau cele Zece Porunci“. Dar nu aceasta spun Ap. Pavel și Iacob. Nu vedem ce-ar fi putut arăta mai clar cum că... călcarea unei anumite legi este păcat și că această lege, este legea celor Zece Porunci.

Mai mult, cei ce obiectează uită să ne soună la ce lege face aluzie Ioan — (1 Ioan 3, 4) dacă nu la Decalog. Ei nu știu, pentru că Sf. Scriptură nu arată nici o altă lege, care să lege realmente pe credincioși, decît Decalogul. Iar cei ce pun aceste probleme, cum de fapt și noi, sînt dependenți de descoperirile Sf. Scripturi. Același lucru este valabil pentru cei ce trăiau în zilele lui Ioan. De aceea, cît de necrezut este faptul ca el să fi definit păcatul — acel lucru îngrozitor care ține pe păcătos afară din ceruri — ca fiind „călcarea legii“, fără să definească despre ce lege este vorba, dacă în adevăr el înțelegea o altă lege decît aceea amintită de Pavel și Iacob, atunci cînd au scris despre păcat. Chiar numai faptul că Ioan nu a dat nici o explicație cu privire la felul legii despre care vorbea, este dovada cea

mai puternică cu putință, că el înțelegea legea pe care cititorii săi, care citiseră pe Pavel și Iacob, o cunoșteau ca „legea“ sau Decalogul.

Un text favorit al celor ce caută să dovedească cum că Decalogul era necunoscut înainte de Sinai, este declarația lui Moise :

„Nu cu părinții noștri a încheiat Domnul legămîntul acesta, ci cu noi, care sintem toți vii astăzi aici“. Deut. 5, 3.

Argumentul acestora este următorul — Dumnezeu declară că cele Zece Porunci formează legămîntul Său. Moise vorbește aici despre acest legămînt și declară că el nu a fost făcut cu părinții lor dinainte de Sinai, deci cele Zece Porunci nu au fost date și că în consecință ele erau necunoscute mai înainte de acel timp.

Ce credință stranie ar trebui să avem dacă am ajunge la această concluzie. În capitolul anterior Moise se referă la acest legămînt și avertizează astfel pe Israel — „Vegheați asupra voastră, ca să nu dati uitării legămîntul pe care l-a încheiat cu voi Domnul. Dumnezeuul vostru, și să nu faceți vreun chip cioplit, nici vreo înfățișare oarecare, pe care te-a oprit Domnul. Dumnezeuul tău, s-o faci“. Deut. 4, 23. Trebuie noi deci să tragem concluzia că nici un copil al lui Dumnezeu nu știa mai înainte de Sinai că este un lucru rău acela de a-ți face chip cioplit ? Cu greu putem admite faptul că ar răspunde cineva — Da ! Dar interzicerea de a face chip cioplit cum și de a te închina lor, este cea de a doua poruncă a Decalogului. De aceea cei ce au trăit înainte de Sinai trebuie că au cunoscut Decalogul. Aceasta este singura concluzie la care se poate ajunge.

Apoi ce vrea oare să spună Moise în Deut. 5, 53 ? Considerăm că cea mai simplă explicație este aceea că el trecea în revistă toată tabăra lui

Israel adunată la Sinai, ca loc de naștere a națiunii alese pe care Dumnezeu a promis lui Abraam că va ieși din el. Prin Moise, Dumnezeu spunea lui Israel că dacă vor fi ascultători de legămîntul Său : „Îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfînt. Acestea sînt cuvintele pe care le vei spune copiilor lui Israel“. Exod. 19, 6. Pînă la Sinai n-a fost (în mod practic) posibil să se facă un legămînt cu „națiunea“ sau „regatul“ lui Israel. Este de asemenea adevărat că pînă la Sinai nu a fost posibilă o proclamare formală a Decalogului. Cei dinainte de Sinai nu au auzit niciodată pe Dumnezeu vorbind, prezentîndu-le legea Sa, așa cum ei vedeau și auzeau acum. Și legea pe care Dumnezeu o proclama acum era baza acestui legămînt. De aici, într-un sens foarte real, legămîntul făcut cu Israel la Sinai nu a fost niciodată făcut mai înainte.

Comentatorii diferă în străduințele lor de a clarifica acest text. Adam Clarke, caută să prezinte astfel adăugarea cuvintelor parantetice după cum urmează :

„Domnul nu a făcut acest legămînt (numai) cu părinții noștri, ci (de asemenea) și cu noi“.

„Înțelesul este — nu numai cu părinții noștri, ci, de asemenea, și cu noi — considerîndu-l a fi „un legămînt al harului“ ; sau „nu cu părinții noștri“ — care au murit în pustie, ca un rezultat al răzvrătirii lor și cărora Dumnezeu nu le-a dat răsplata, făgăduită numai celor credincioși, ci — cu noi — căci numai noi, în adevăratul înțeles al cuvîntului, ne vom bucura de roadele acestui legămînt, intrînd în posesia țării făgăduite“.

Dar cei ce ridică astfel de obiecțiuni spun în cele din urmă : „Dacă Decalogul a fost în ființă înainte de Moise, cum se face că a fost proclamat și scris

pentru prima dată la Sinai?“ Un astfel de mod de a pune problema, însemnează a nu ține seama de istorie. Noi putem, pe bună dreptate, să întrebăm... „dacă vreun percept moral al Sf. Scripturi este în adevăr obligatoriu pentru noi, având în vedere că niciunul dintre ele nu a fost scris înainte de Moise“. Realitatea faptelor însă este aceea că din timpul lui Moise și a copiilor lui Israel, cunoștința despre Dumnezeu și legile Sale a devenit atât de întunecată, încât a devenit necesar să fie dată o descriere scrisă. Ieșind direct din întunecimea Egipteană, Israelii aveau nevoie în mod special de o expunere clară a marilor principii morale. Pentru acest motiv, Dumnezeu cu degetul Său a scris pe tablele cele veșnice de piatră cele Zece Porunci. De aceea, nimeni nu trebuie să se îndoiască. Schimbarea concepțiilor morale a acelor Israeliti putea fi totdeauna corectată de neschimbabilele cuvinte gravate pe cele două table de piatră.

În dorința de a demonstra neobligativitatea celor Zece Porunci, se susține că ele au fost date numai Iudeilor, deci ele nu au ce căuta în viața spirituală a credinciosului Noului Testament. Chiar expresiile legii de pe Sinai, spun cei ce fac aceste afirmații, arată că ea a fost destinată numai Iudeilor. În introducerea, Decalogul spune astfel: „Eu sunt Domnul Dumnezeu tău, care te-am scos pe tine din țara Egiptului, din casa robiei“. Exod 20, 2.

Cui se aplică ea, deci? Desigur, numai națiunii Iudaice. Deut. 4, 8. Rom. 9, 4. Cum armonizăm cele de mai sus cu învățătura cea clară a Scripturilor?

Întrebăm noi: „Cui altcuiva putea Dumnezeu să dea cele Zece Porunci? Egiptenilor, Filistenilor, Amaleciților, Hitiților, Iebusiților, sau oricărui alt popor din numeroasele popoare

păgine? Nu, nicidecum, vom răspunde. Dumnezeu nu putea să Se descopere pe Sinai niciunui popor, pînă cînd acel popor nu era cu o inimă și un gînd ca să-L asculte. Dumnezeu a găsit în Abraam și în urmașii săi un asemenea popor. De aceea El le-a dat descoperirea voinței și a căilor Sale. Da, El a vorbit în mod exclusiv în acea zi mare la Sinai, adresîndu-Se unui popor numit Israel, care fusese eliberat din robia Egipteană.

Dar să continuăm investigațiile: Cui vorbea Dumnezeu atunci cînd El a dat soliile Sale cele mari prin Isaia, Ieremia, Daniel și toți profetii cei puternici ai timpurilor V. Testament? Răspunsul este... lui Israel. Soliile cele inspirate ce constituie V. Testament, au fost adresate aproape în întregime Iudeilor, iar profetii care au adus aceste solii au fost de asemenea Iudei. Dar intenționează oare vreunul dintre iubitorii Sf. Scripturi să considere că minunatele solii ale mîntuirii din Isaia, care sînt adesea adresate în mod direct Ierusalimului, nu ne sînt adresate și nouă? Nu ne îndoim nicidecum că mulți slujitori creștini ai lui Dumnezeu, au folosit adesea ca text de bază al vorbirii lor aceste cuvinte tipice din Isaia: „Strigă în gura mare, nu te opri! Înălță-ți glasul ca o trîmbiță, și vestește poporului Meu nelegiuirile lui, casei lui Iacov păcatele ei!“ Is. 58, 1. Dar nici un ascultător nu s-a turburat și nici nu s-a gîndit să spună că textul amintit este adresat Iudeilor și nu neamurilor.

Și cine sînt scriitorii Noului Testament? Cu o singură excepție posibilă, toți au fost Iudei. Cui a adresat — în mod sigur — Domnul Hristos tot ceea ce El a spus în timp ce a fost pe pămînt? Iudeilor. Cui îi este adresată epistola către Ebrei? În mod clar, Iudeilor. Cui îi este adresată epistola către Iacob? „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus

Hristos, către cele douăsprezece seminții care sînt împrăștiate... sănătate!“ Iacob 1, 1. Dar oare are vreun creștin vreo dificultate cu aceste fapte, sau are el simțămîntul că măcar unele părți din N. Testament, nu sînt în mod real și pentru el? Nu!

În obiecțiunea de față, este citat Rom. 9, 4. El sună astfel: „Ei sînt Israeliti, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduințele“. În mod evident el este adus ca o dovadă, pentru că el vorbește că „darea legii“ a fost pentru ei. Dar textul spune mai mult decît atît: „Legămintele“ le-au fost de asemenea date. Să fim atenți la folosirea pluralului. Deci atît vechiul, cît și noul legămînt. Noul legămînt este făcut cu — „Casa lui Israel și cu Casa lui Iuda“. Ier. 31, 31; Ebr. 8, 8. Dar crede oare vreun creștin că noul legămînt este dat numai pentru credinciosii Iudei? Nu. Noi toți considerăm că avem o parte în el și credem că făgăduința noului legămînt este de asemenea și pentru noi, chiar dacă prin anunțarea lui este în mod direct exclusiv și aparent, adresat Iudeilor.

De asemenea sînt citate cuvintele lui Moise din Deut. 4, 8. Ele spun astfel: „Și care este neamul acela așa de mare încît să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta pe care v-o pun astăzi înaintea?“ Deut. 4, 8. Putem spune în mod simplist, că această declarație este un comentariu bun la textul din Rom. 9, 4. Noi vom constata că acest verset din Romani dovedește mai mult decît intenționează cel ce face obiecțiunea, a prezenta. Un alt comentariu inspirat cu privire la Deut. 8, 4 este declarația Domnului Isus: „Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci Mîntuirea vine de la Iudei“. Ioan 4, 22. Dar oare a respins

(Continuare în pagina 21)



Exemplul vieții

Viața de creștin stă în fața a două probleme vitale : — Ce sintem și ce ar trebui să fim.

Ce sintem, în starea în care ne găsim sub efectele păcatului și ce ar trebui să fim, sub efectele harului și iubirii lui Dumnezeu.

Fiecare din noi își joacă pe scena lumii propriul său rol.

Astfel avem posibilitatea a ne prezenta în fața celor din jurul nostru. De felul în care ne prezentăm, este legat succesul nostru prezent și viitor.

Putem ajunge să fim stimați și cinstiți de cei care ne înconjoară și privesc la noi, care așteaptă și doresc să vadă în viața noastră, tot ceea ce este mai înălțător, mai frumos. Aceasta ne va crea satisfacția de a ne

simți inconjurați de simpatia celor ce ne privesc și mulțumirea sufletească a unei lucrări binefăcătoare.

Dar, tot așa de bine, putem face ca exemplul vieții noastre să fie de natură a atrage după sine, dezaprobarea celor din jur și chiar a lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel care a analizat această problemă a spus : „Căci parcă și Dumnezeu a fă-

N.

B
a
s
t
o
r
e
a
l
ă

cut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osindiți la moarte; fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, ingeri și oameni“, 1 Cor. 4, 9.

Priveliște, însemnează un spectacol neobișnuit dat în văzul tuturor. Iată, deci, că după cum spune și apostolul Pavel, viața noastră este un spectacol, o priveliște pentru toți, ea neputând fi trăită în unghere dosnice, în pustietate, izolați de societate.

Conștient de acest adevăr ap. Pavel scria fraților săi de credință: „Urmăriți ce este bine, înaintea tuturor oamenilor. Dacă este cu putință, întrucât atîrnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii“. Rom.12,17 u.p.18.

O dovadă elocventă în privința trăirii celor de mai sus, o avem în persoana și viața Domnului Isus Hristos: „Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mîntuirii, care stă în iertarea păcatelor lui; — datorită mării îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime ca să lumineze pe cei ce zac în întunericul și în umbra morții, și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii!“ Luca 1,76—79.

Așadar, El trebuia să viețuiască înaintea lui Dumnezeu și a semenilor Săi, făcîndu-Se de folos oricui avea nevoie de ajutorul Său, ca să poată găsi calea împăcării cu Dumnezeu, calea veșniciei, calea păcii. Pentru această cauză sfîntă El a făcut ca viața Sa să fie rînduită după principiile cele mai bune și sfînte. „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui

Dumnezeu și înaintea oamenilor“. Luca 2,52.

Gîndul de a fi plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, creează principii de viață menite a-l face să se prezinte în orice loc și în orice timp, ca elementul îndrăgît și folositor societății în care trăiește, exemplul fiind Domnul Isus Hristos, despre care Sfînta Scriptură spune: „Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har, care ieșeau din gura Lui“.

Frumoasă și nobilă priveliște este aceea care se ridică pînă la acest nivel moral și spiritual! Dar, există și pericolul unei priveliști neplăcute. „Căci vor fi și oameni iubitori de sine, avînd doar o formă de evlavie, dar tăgăduind puterea lui Dumnezeu“.

Apostolul Iacob compară manifestările unora cu cele ale fiarelor sălbatice. Aceste trăsături de caracter ce sînt puse la rînd cu cele ale fiarelor cîmpului sînt: iubirea de sine, egoismul feroce, ce nu urmărește decît avantajul propriu, în detrimentul celor din jurul său, un lucru cu totul contrar principiului lui Dumnezeu.

Un om cu experiența vieții obișnuia să spună: „Fiecare avem în inima noastră o menajerie, de aceea: Cînd sîntem atacați răcnim ca un leu; cînd este vorba de anumite avantaje, sîntem vicleni ca o vulpe; cînd ne afirmăm, sîntem mîndri ca un păun; cînd ni se atrage atenția asupra unor fapte, înțepăm ca un arici și cînd ne știm vinovați căutăm să alunecăm printre degete ca un țipar...“

Dar sfatul apostolului Iacob zice: „Nu trebuie să fie așa, frații mei“, căci, completează apostolul Pavel: „Aceștia sînt fățarnicii, depărtează-te de oamenii aceștia“.

Dar ce să facem cu ceea ce este în noi, în firea aceasta păcătoasă? Să ne aducem aminte de porunca dată lui Noe cu ocazia potopului: „Intră în corabie, tu și toată casa ta; Și Noe a intrat în corabie cu fiii săi, cu nevasta sa și cu nevestele fiilor săi. Din dobitoacele curate și din dobitoacele necurate, din păsări și din tot ce se tirăște pe pămînt, au intrat în corabie la Noe, două cîte două, cîte o parte bărbătească și cîte o parte femeiască, așa cum a poruncit Dumnezeu lui Noe“. Geneza 7, 1. 7—9.

Ce priveliște minunată! Păsările ce altădată se urau de moarte și se învrăjbeau, acum intrau toate în corabie. Animalele sălbatice care se repezeau unele asupra altora, pentru a se sugruma una pe alta, pășeau împreună în corabie.

Acum, toate domesticite, toate liniștite, supuse, mergeau pe același drum, sub același acoperiș, cu același gînd, împărțînd aceeași binecuvîntare a vieții...! În ele pulsa acum un nou suflu de viață ce prezintă un spectacol unic; nu o priveliște spre moarte, ci o priveliște înălțătoare cu frumuseți neobișnuite, dar totuși plăcute, captivante, dovedind lucrarea iubirii lui Dumnezeu, prin care este posibilă o astfel de lucrare măreață și uimitoare.

De notat că, nu s-a pus problema distrugerii păsărilor și animalelor existente și crearea altora în locul lor, ci transformarea celor existente, din ce erau, în ceea ce trebuia să fie, după locul ce erau chemate să-l ocupe în barca salvării.

Nu este oare aceeași lege și pentru cel ce vrea să fie mîntuit și să se împărtășească de binecuvîntarea veșniciei? „Dar

voi n-ați învățat așa pe Hristos, dacă, cel puțin, L-ați ascultat, și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați; cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftetele înșelătoare; și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul". Ef.4,20—24.

„Drept răspuns, Isus i-a zis: 'Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh. Nu te mira că ți-am zis: 'Trebuie să vă nașteți din nou'. Ioan 3,3.6.7.

Iubirea lui Dumnezeu se luptă să ne facă vrednici de familia cerească. Neghina... caută să înăbușe griul, căutând să facă totul numai pentru folosul său, și în detrimentul aproapelui său... Restabilirea lucrurilor cere o învoire în duhul minții noastre, făcând astfel posibilă realizarea în viața noastră, a acelei experiențe pline de o frumusețe și binecuvântare cerească ce este în măsură să captiveze și să atragă la ea elementele cele mai indiferente sau respingătoare.

„Adevăratul caracter nu este săpat din afară sau îmbrăcat; el radiază dinăuntru. Dacă dorim să îndreptăm și pe alții, principiile dreptății trebuie să se găsească mai întâi în inima noastră. Cuvintele prin care mărturisim credința, pot să vestească teoria religiei; însă credința noastră practică valorifică mai mult cuvântul adevăru-

lui. Viața care nu dezice mărturisirea, convorbirea sfântă, integritatea neclintită, spiritul activ și plin de o pildă bună, de viață evlavioasă, toate la un loc sînt căi prin care se transmite oamenilor lumină“.

Apostolul Pavel spune: „Pune-ți pe inimă aceste lucruri, îndeletnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți. Căci dacă vei face așa, te vei mîntui pe tine însuși“. 1 Tim.4,15,16 u.p.

Corabia mîntuirii nu este numai pentru unii, ci pentru toți. Natura noastră firească nu trebuie să fie numai împlînzită, ci și domesticită, nu îmbrăcată cu anumite principii nobile, ci transformată în simțurile firii ei.

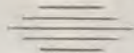
Viața Mîntuitorului nostru este un model desăvîrșit. „Învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima“; „Niciun cuvînt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud. De aceea, lăsați-vă de minciună: Fiecare dintre voi să spună aproapelui său adevărul, pentru că sîntem mădularele unii altora“. Matei 11,29 u.p. și Ef.4,29.25. Fii drept și nu vorbi atîtea rele. Ingrijește-te a cultiva relații bune din iubire și chiar dacă cineva îți provoacă o nedreptate fii liniștit. Ia seama, mai laudă și calitățile bune ale altuia, nu numai pe ale tale. Aceasta îți va da mai multă putere pe drumul credinței tale. Despre Domnul Hristos se spune: „El nu va striga, nu-și va ridica glasul, și nu-L va face să se audă pe ulițe“. Is.42,2. Așa dar, învață de la El și vei vedea transformarea vieții tale. Pe frontispiciul unui templu

din Africa stă scris: „Intră ca un om bun și să ieși ca un om și mai bun“. Dacă ești gata a învăța de la Domnul Isus, vei ajunge la nivelul cerințelor lui Dumnezeu.

Apostolul Pavel, ca unul care a făcut această experiență și a gustat roadele ei, sfătuiește ca „tot ce este bun, ce este curat, vrednic de cinste, vrednic de primit, aceea să vă însuflețească“. Însuflețirea este mijlocul de acțiune. Ea poate fi bună sau rea, conform duhului care o stăpînește. Despre Saul se spune că era apucat de un duh rău, de aceea înfuriat ca un leu, a vrut să omoare pe David și viclean ca o vulpe a mințit pe ghicitoarea din En-Dor. Apoi, el a fost lepădat de la fața lui Dumnezeu și a murit în împrejurări tragice. Al doilea Saul, însuflețit de un duh rău, făcea prăpăd printre frații săi, pînă la experiența personală ce-l trezește.

Nu tot așa a fost cu Ghedeon, care a fost îmbrăcat cu Duhul lui Dumnezeu. El a făcut lucrul ce i-a fost încredințat, făcînd din viața lui o priveliște frumoasă și binecuvîntată. Moartea lui a venit după o bătrînețe fericită.

Așa, dar, tot ceea ce trebuie să facem în viața noastră, atît din punct de vedere spiritual cît și social, este de a trăi o astfel de viață, încît să fim o priveliște minunată atît înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea îngerilor și a oamenilor.



Redactorul unei reviste creștine a fost întrebât, ce cunoaște despre Dumnezeu. El a răspuns: „Grozav de puțin, dar ceea ce cunosc mi-a schimbat viața“.

Cunoașterea de Dumnezeu, nu numai că ne schimbă viața, dar este și unicul mijloc de a căpăta viața veșnică.

În general, toți avem cunoștință despre El, dar de obicei, noi citim ceea ce scriu alții despre El, auzim ce spun alții despre el; dar noi... Îl cunoaștem personal?

Dacă îl cunoaștem și ținem privirea ațintită asupra Lui, aceasta ne va schimba viața. Vom ajunge făpturi noi, vom primi puteri transformatoare.

Această cunoaștere exprimată în caracter, este o înălțare mai

presus de tot ce e prețuit pe pământ sau în cer. Ea este cheia care deschide porțile cetății cerești. Dumnezeu dorește ca toți cei ce se „îmbracă în Hristos“, să posede această cunoaștere de Dumnezeu.

Profetul Osea, a accentuat marea valoare a cunoștinței, zicînd: „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința și Eu te voi lepăda“. Osea 4,6.

E foarte minunat cum face Dumnezeu ca să-L cunoaștem. El ne pune la îndemînă ulitea prilejuri ca să-L iubim și să ne facem iubiți de El prin ascultare.

Dragostea de natură e întotdeauna un indiciu de prezență, în tăcutele adîncimi ale sufletului, a acelor virtuți de bunătate, iubire și admirație pentru

tot ce vedem și auzim în jurul nostru.

Grație ei îndeobște simțim firele invizibile care leagă propria noastră existență de tot ce ne înconjoară. Cînd privești pasărea care taie văzduhu! cu mișcări iuți și grațioase și ascuți în crîng ciripitul lor vesel, steaua care tremură în umbra serii, pomul care-și mlădie crengile în bătaia vîntului, pîriul care aleargă grăbit peste pietrele sure, toate acestea, te înalță și exclami: „Mari și minunate sînt lucrările Tale, Doamne al cerului și al pămîntului“.

Deci, nimeni nu se va putea scuza că n-a putut și nu poate afla ceva despre Dumnezeu, deoarece chiar călăuzirea vocii lăuntrice ne vorbește despre El.



Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu, adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“. Ioan 17,3.

„Cunoașterea Domnului Hristos“

Uneori, nu ne simțim bine în cunoașterea, sau mai bine zis în intimitatea lui Dumnezeu, deoarece dorim să ne îndepărtăm de ceea ce ne reamintește de răspunderile noastre, de datorii noastre.

Cineva, a exclamat: „Dumnezeule, doresc să nu te ții mereu după mine“. Se ține Dumnezeu pe urmele noastre? Nu! Dar, avem o conștiință și de cele mai multe ori dorim s-o înăbușim.

Tocmai de aceea, cea mai mare nevoie a noastră azi, este de a cunoaște pe Dumnezeu și voia Lui.

Această cunoaștere trebuie însușită personal. Ea nu poate fi transmisă, nici prin tradiție și nici prin obiceiuri sau naștere.

„Imprietenește-te cu Dumnezeu“, zice Iov, „și vei avea pace: te vei bucura astfel iarăși de fericire“. Iov.22,21.

Imprietenirea cu Dumnezeu înseamnă să dăm pe față iubirea lui Dumnezeu.

„Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu“, zice apostolul Ioan. „Cine zice: Il cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos“. I Ioan 2,4.

Când cunoaștem, ascultăm. Când iubim pe Dumnezeu, aducem o nouă perspectivă în viața noastră.

Dar, cari sînt căile de a cunoaște pe Dumnezeu? Răspunsul la această întrebare — în propria noastră viață — va aduce o mare lumină printre cei ce cred.

Ea e o lucrare sufletească, cum s-a mai spus, o problemă personală; e o legătură reciprocă. El ne cunoaște pe noi, și dorește ca și noi să-L cunoaștem pe El. Cunoașterea de noi din partea Lui este absolută, iar cunoașterea noastră de El poate crește și spori neconținut. În tot cursul veșniciei vom putea adăuga la cunoștința noastră mărginită, cunoașterea de Dumnezeu.

Psalmistul David dă ideea: „Oprîți-vă, și cunoașteți că Eu sînt Dumnezeu“. Ps.46,10.

Putem învăța mult, „cînd trupul ne e liniștit și dăm prilej lui Dumnezeu să ne vorbească, deoarece păcatul nu numai că ne ține departe de Dumnezeu, dar și nimicește în sufletul nostru, atît dorința cît și capacitatea de a-L cunoaște“.

Cunoașterea de Dumnezeu se poate face cel mai bine prin Fiul Său. Un mare scop al Domnului Isus cînd a venit pe pămîntul acesta, a fost de a ne face cunoscut pe Tatăl Său.

„Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară: căci M-am pogorît din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, și crede în El, să aibă viață veșnică: și Eu îl voi învia în ziua de apoi“. Ioan 6,37—40.

Cînd Domnul Isus a venit pe pămînt, El nu a corespuns năzuințelor Iudaice. De fapt nici chiar azi nu e mai înțeles de mulți așa zîși creștini.

Chiar și Ioan Botezătorul, marele Lui înaintemergător, a întrebat: „Tu ești Acela, care trebuie să vină, sau să așteptăm pe un altul?“

Ei și-L închipuiau că o să apară, ca unul care să fie servit de toți, să I se închine toți, să le fie conducător, dar... El a luat un lighean și un prosop și le-a spălat picioarele prăfuite.

Ei așteptau ca El să fie primit de cei mari și respectați de tot norodul, dar... El a mîncat și a mers cu vameșii și păcătoșii.

Ei se așteptau să coboare jos din cer și să pîrjolească pe toți dușmanii lor, dar... El le-a zis: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc. Bindecuvîntați pe cei ce vă blastămă, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni,

și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți“. Matei 5,44,45.

Ei socoteau că există un hotar al miliei și iertării lui Dumnezeu, dar... El le-a spus: „De șaptezeci de ori cîte șapte, să ierți pe aproapele tău“.

Ei gîndeau că El va zmulge neghina, dar... El le-a zis: „Lăsați-le să crească împreună“.

Ei așteptau ca El să țină legile strimte ale curățirii ceremoniale — dar El le-a zis: „Nu ce intră pe gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gura lui“.

Ei gîndeau, că Impărăția lui Dumnezeu aparține lui Izrael, numai fiilor lui Abraam, dar El le-a zis: „Cei blînzi vor moșteni pămîntul“.

Ei așteptau ca legiuni de ingeri să-L salveze, dar... El S-a lăsat dus ca un miel de jertfă la junghiere.

În sfîrșit, El a fost crucificat, pentru că El a ales ca de bună voie să înfrîngă păcatul pe terenul acestuia și să ne mintuiască.

Așa trebuie cunoscut Fiul, care a venit să descopere pe Tatăl.

Și mai zice Domnul Isus: „Fiți dar, desăvîrșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrșit“. Matei 5,48.

Cunoașterea lui Dumnezeu va desăvîrși în noi orice lucru bun.

Credincioșii care își găsesc plăcerea în cetirea Cuvîntului lui Dumnezeu, vor fi fără încetare împospătați cu apă din izvorul vieții.

Aceia care se prind în felul acesta de Dumnezeu, sînt recunoscuți de El ca fii și fiece ale Sale.

Ei ajung neconținut din ce în ce mai sus, căpătînd vederi tot mai clare despre Dumnezeu și veșnicie.

Apostolul Pavel spune: „Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu“. Col.3,2—3.

A. Bălan

ASCULTARE ȘI SLUJIRE...!

Există un fapt real în viața credinciosului și anume: Să existe temere de viul Dumnezeu, să aibă credință în El, ca Dumnezeu să fie iubit, și el să-și pună toată încrederea și speranța în El. Atunci dispăre orice teamă și frică. Cel credincios se simte bine în siguranța ascunderii sale în Dumnezeu și privește cu încredere înainte. Viitorul, care ne apare așa de întunecos, se luminează de îndată și noi privim cu încredere și putere la ținta vieții noastre de creștini temători și ascultători de Dumnezeu.

Temându-ne de Dumnezeu și ascultînd de glasul Său, împlinim cea mai mare și cea mai cuprinzătoare poruncă pe care Moise a lăsat-o poporului Israel altădată și pe care Mintuitorul Isus Hristos, a amintit-o unui învățător al Legii ca trebuind să fie împlinită! Să iubim pe Domnul Dumnezeu cu toată inima, cu tot cugetul și din tot sufletul nostru. Prin această iubire vom putea primi de la Dumnezeu un cuget curat, și nu va mai fi nevoie să ne ascundem de El pe diferite căi lăturalnice. „Să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să-l slujești, și să te alipești de El“. „El este slava ta, El este Dumnezeul tău“.

Această poruncă supremă este dată ca o proclamație: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă“, Apoc. 14. 7. p. p. Această solie dumnezeiască este Evanghelia cea veșnică, o solemnă chemare din partea lui

Dumnezeu. Prin această chemare, Dumnezeu ne oferă ultimul Său har al iertării păcatelor, care se primește prin credința în jertfa ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu, care S-a dat pe Sine la moarte pentru răscumpărarea tuturor celor ce cred.

Această solie este auzită de Apostolul-Evangelist Ioan și el o transmite mai departe în conștiința că acest mesaj divin aparține tuturor și puterea ei își va face efectul în inimile credincioșilor Săi. Cele întimplare în timpul care a urmat după el, i-au dat dreptate. Isus Hristos avea o singură dorință: Să aducă pe păcătos înapoi la Tatăl, la o adevărată temere de Dumnezeu și la adevărata închinare în spirit și adevăr, care este plăcută lui Dumnezeu. Ioan 4, 23.

A da slavă lui Dumnezeu însemnează mult mai mult decît doar să vorbești despre El și să crezi în El. Aceasta însemnează să trăiești în comuniune cu El, să te lași sfătuit de El, să ai mereu un bun auz pentru glasul Său, și să vrei să ascuți de El, ceea ce însemnează să iubești pe Dumnezeu și să te temi de Numele Său. Lot, oricît de puțin era înclinat el să părăsească Sodoma, asultarea de solia dumnezeiască i-a adus salvarea vieții.

Această solie divină nu este o teorie născocită. Adevărul ei va fi simțit de orice inimă ce ascultă

și urmează glasul ei dumnezeiesc. Cît de dureros este că noi rămînem indiferenți și nepăsători față de chemarea lui Dumnezeu.

Dumnezeu a pregătit totul pentru copiii Săi. Cine vrea să vină la El trebuie să creadă că El există, și trebuie să-I aducă omagiul închinării cuvenite unui Dumnezeu sfînt și înfricoșat. Bineînțeles, nimeni dintre noi n-a văzut pe Dumnezeu, dar a-L simți și a-L cunoaște prin experiența credinței, aceasta o poate face oricare. Cine iubește pe Dumnezeu, va ajunge la o cunoștință mai profundă și va fi mai fericit în credința sa. Iubirea față de Dumnezeu se dovedește prin ascultarea față de El. Aceasta o spune, același Apostol Ioan, atît în Evanghelia sa, cît și în Epistolele sale, către comunitățile creștine.

Respectul profund față de Cel Prea Înalt este o recunoaștere a sfințeniei lui Dumnezeu, cînd ne plecăm în umilință înaintea Lui. Umlința conduce pe credincios sub harul binecuvîntării dumnezeiești, care face ca slujirea față de Dumnezeu să devină un izvor de bucurie și de pace. Unde nu există această fericire, acolo nu poate fi vorba de un creștinism adevărat. Noi trebuie să ne ferim cu mare grijă de orice fel de diluare și amestec al credinței și al temerii noastre de Dumnezeu. A ne teme de bunul Dumnezeu și a-I da slava cuvenită este o mare înțelepciune. „Asculta-

rea face mai mult decît jertfele".
1 Sam. 15, 22.

Să nu uităm că neascultarea de glasul lui Dumnezeu a condus pe Adam și Eva la călcarea poruncii divine și ei au mîncat din pomul oprit, din care Dumnezeu le poruncește să nu mînce. Pentru neascultarea lor de glasul Domnului Dumnezeu, ei au primit ca pedeapsă moartea, iar moartea a trecut la toți, pentru că toți au păcătuit. Din această cauză, oricare urmaș al lui Adam a moștenit păcatul, vinovăția păcatului și pedeapsa păcatului, care este moartea.

Respectul față de Dumnezeu prețuiește și respectă voința Sa și iubeste tot ce a făcut Dumnezeu

și aceasta reglementează relațiile dintre Dumnezeu și noi.

Cine are respect față de Dumnezeu, acela are respect și față de viață și caută s-o păstreze. Cît de cu totul altfel ar acționa unii dacă ar fi în mod permanent conștienți de solia și însărcinarea dumnezeiască dată lor.

Dumnezeu nu trebuie să fie numai o idee formată în capul nostru. Dumnezeu este o realitate personală și vrea să trăiască în inimile noastre prin iubire, în spiritul nostru prin credință și în sufletele noastre. Această ținută în viață ne dă o existență veșnică și ne ridică la o mîrire divină.

Pentru creștin, a da lui Dumnezeu onoare și slavă, nu este numai un lucru prețios dar este și binecuvîntat.

Temerea de Dumnezeu este izvorul tuturor virtuților creștine și tuturor binecuvîntărilor pentru viața aceasta și pentru viața cea viitoare. Cine se încrede în Dumnezeu nu va fi dat de rușine, căci este scris: „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legămîntul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine". Isaia 54, 10. Trăiește această credință și experiență în propria ta viață.

D.I. BĂDESCU

„Probleme de doctrină“

urmare din pag. 14

vreun creștin mîntuirea din această cauză?

Nu trebuie să uităm niciodată că descoperirile și muștrările Scripturilor, nu sînt date în zadar. Aproape întotdeauna ele sînt așezate în contextul evenimentelor istorice.

Predica de pe munte are chiar în mod literal o platformă de stîncă, la fel ca și cele de la Sinai. Și mulțimile cărora li s-a adresat atunci, cu ocazia acelei vorbiri, au fost în mod hotărît Iudei ca și mulțimea oștilor lui Israel adunate înaintea muntelui Sinai.

Avînd în vedere că Dumnezeu a făcut minuni mari pentru

a scoate din marea turburată un popor pentru El, cît de potrivit a fost ca El să le încredințeze descoperirile Lui cele veșnice, în contextul experiențelor imediate, prin care ei — în mod miraculos — aveau să treacă. Astfel ei puteau fi determinați a acorda acestei revelațiuni în mintea și inima lor o valoare maximă, căutînd a fi foarte silitori în a asculta de ea. Mai mult, acest context istoric dă un decor pe care noi cei de astăzi, care sîntem de asemenea carne și sînge, îl putem înțelege și această înțele-

gere să fie de asemenea aceea care să ne determine la o mai mare ascultare de Dumnezeu.

Orice desfășurare a milei și izbăvirii lui Dumnezeu față de copiii Săi, la orice moment din istorie, este un motiv pentru care cei ce trăiesc în acel moment istoric, cum și pentru cei care vor citi și vor crede de-a lungul veacurilor viitoare raportul celor întîmplate, ca ei să slujească lui Dumnezeu cu toată inima lor și să asculte de voia Lui cea sfîntă.

EXEGET



Lucrarea Iubirii...!

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentruca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3, 16.

Aceasta este dorința și lucrarea iubirii lui Dumnezeu pentru copiii credinței. Realizarea ei cu cei ce cred în lucrarea mântuirii Sale, a jertfei Sale ispășitoare, însemnează conformarea vieții acestuia percepțelor divine, însemnează atingerea desăvârșirii în și cu ajutorul Celui ce S-a dat ca jertfă ispășitoare pentru noi.

Deci, avînd în vedere că pentru a primi viața veșnică se cere un caracter desăvârșit, o înțelegere a acestui subiect și a căii oferite de Dumnezeu, prin care se obține acest lucru, este necesară: Întrucît planul mântuirii este atât de cuprinzător, încît toți cei ce cred sînt cuprinși în el, urmează de aci că nimeni nu trebuie să dea gres în a obține desăvârșirea caracterului.

Motivul principal pentru care există o mare doză de neînțelegere în privința acestui subiect, este și faptul că expresia

desăvîrșire are multe și diferite nuanțe, sensuri în diferite domenii în care este folosită. De pildă, o mamă poate vorbi în termeni strălucitori despre copilul ei, spunînd că e perfect, cînd în realitate entuziasmul ei izvoarăște din faptul că ea tocmai s-a reîntors de la policlinică, unde medicul i-a cîntărit și măsurat copilul și pe care l-a declarat a fi normal pentru vîrsta lui. Dar dacă aceeași femeie ar vorbi despre un dulgher sau un zugrav desăvîrșit, ea nu ar discuta despre înălțimea sau preutatea lui, ci despre calitatea măiestriei lui. Chiar și așa noi am înțelege că ea nu ar avea în minte perfecțiunea absolută, ci numai ceea ce se poate aștepta, în mod natural, de la un bun meseriaș calificat.

În vorbirea curentă, noi folosim cuvîntul *perfect* cu multe și diferite sensuri și nu avem nici o greutate în folosirea lui oricare ar fi înțelegerea dată de unii sau de alții. E curios totuși că noi întîmpinăm atît de multe greutăți cînd discutăm despre perfecțiunea, desăvîrșirea creștină! Este posibil ca noi să nu folosim, în

religie, același sens bun pe care îl folosim în problemele de fizică? Este posibil ca teoria, interpretarea noastră omenească să ne îndepărteze de realitate și de sensul cel bun? Cînd vorbim despre desăvîrșirea creștină, e bine să evităm a atribui lui Dumnezeu propriile noastre concepții limitate, dar care deseori sînt hotărîtoare în viață.

Desăvîrșirea pe care Dumnezeu o așteaptă de la noi este proporționată cu limitele noastre cunoștințe, cu experiența și capacitatea noastră. De sigur, Dumnezeu nu ne va cere o stare de desăvîrșire ce ne depășește sau este mai presus de măsura pe care El a așezat-o înaintea noastră. Acest lucru ne duce la întrebarea: „În ce cere Dumnezeu desăvîrșire?” În 1 Sam. 16, 7 cetim: „Domnul nu se uită la ce se uită omul; omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă”. Noi ne putem vedea reciproc, să vedem ce *facem* și să tragem propriile noastre concluzii. Dumnezeu însă cîntărește motivele, intențiile noastre.

Astfel, desăvîrșirea caracterului creștin nu este posibilă fără

o ascultare voioasă, iar ascultarea voioasă nu este posibilă fără iubire. Cu cât iubirea este mai mare, cu atât mai desăvârșită va fi ascultarea noastră. Noi tindem să gândim despre desăvârșire în termenii unei mari abilități. Pentru a fi un mare chirurg, un mare artist sau un mare autor se cere o mare iscusință, și cu cât iscusința este mai mare cu atât mai mare este și gradul de desăvârșire. Pentru oamenii credinței, pentru problemele spirituale ale vieții noastre de credință, este necesară o desăvârșire creștină a caracterului. Totul depinde de ascultarea voită, pornită din iubire. De aceea apostolul Pavel spune: „Urmăriți dragostea“ (1 Cor. 14, 1). Satana posedă toată abilitatea la care cineva ar putea să aspire, dar fără dragoste, abilitatea sa îl face cu atât mai primejdios. „Adevărata sfințire vine prin trăirea principiului iubirii“.

Desăvârșirea este rodul dragostei. Nimeni nu poate da pe față acest fel de ascultare a cărui fire nu a fost schimbată de puterea Domnului Hristos prin nașterea din nou. Ceea ce dorește Dumnezeu este un spirit supus, ascultător.

Faptul că Mîntuitorul a trăit o viață de o perfectă ascultare, nu s-a datorat unei înțelegeri că El *a trebuit* să asculte, altfel... planul pentru mîntuirea celui păcătos ar fi eșuat. Nu a fost un rezultat al temerii de nereușită, ci a fost un rod al dragostei. El, Domnul Isus, spune prin gura psalmistului: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele“. Ps. 40, 8. „Legea lui Dumnezeu este o expresie a Înсуși caracterului Său. Este o întruchipare a marelui principiu al dragostei“. Avînd acest mare principiu înțipărit în inima noastră, ascultarea va veni în mod natural,

și în afară de aceasta ea va fi o pricină de bucurie și nici decum o povară.

„Dumnezeu declară în mod clar că El așteaptă ca noi să fim desăvârșiți, și deoarece așteaptă acest lucru, El ne-a creat și posibilitatea de a fi părtași de natură dumnezeiască. Numai în felul acesta putem obține biruință în străduința după viața veșnică. Puterea ne este dată de Domnul Isus Hristos“.

„Legea cere neprihănire, și aceasta păcătosul o datorează legii; însă el este neînstare a o reda. Singura cale prin care el poate ajunge la neprihănire este prin credință. Prin credință el poate prezenta lui Dumnezeu meritele lui Isus Hristos și Bunul Dumnezeu trece ascultarea Fiului Său în contul celui păcătos. Dreptatea lui Hristos este acceptată în locul neputinței păcătosului și Dumnezeu primește, iartă, îndreptățește sufletul pocăit, plin de credință, îl tratează ca și cum ar fi fost neprihănit și îl iubește așa cum iubește pe propriul Său Fiu. Iată dar cum credința este considerată îndreptățire“.

Din aceste declarații rezultă clar că Dumnezeu a făcut posibilă desăvârșirea, că El așteaptă acest lucru de la noi. Dar cum să ajungem acest înalt ideal? Prin credința în Isus, prin puternica persoană a Spiritului Sfînt, „credinciosul devine partaș al naturii divine. Domnul Isus Hristos a dat Spiritul Său ca o putere divină spre a învinge înclinațiile spre rău, moștenite sau cultivate, și pentru a imprima propriul Său caracter în biserica Sa“.

Da, Isus Hristos a creat o posibilitate prin care noi să putem birui răul, din viața noastră. Pentru aceasta a murit El, și de aceea așteaptă de la noi să fim desăvârșiți. Încuviințarea din partea Domnului

nu este dată din pricina măreției lucrării îndeplinite, pentru că multe lucruri au fost realizate, ci din pricina credincioșiei chiar și în puținele lucruri. Nu rezultatele cele mari pe care le obținem, ci motivele care ne determină să acționăm, acestea au o mare importanță înaintea lui Dumnezeu“.

Există primejdia ca în prezentarea problemei „desăvârșirea creștină“ să se considere că Dumnezeu este exagerat în cerințele Sale. O nu, „căci El știe din ce sîntem făcuți“. Își aduce aminte că sîntem țărîină“. Ps. 103, 14. Și atunci ce cere Dumnezeu? „Cînd ascultarea de Dumnezeu pornește din inimă, cînd eforturile sînt îndreptate în acest scop, *Domnul Isus acceptă această dorință și stăruință ca fiind slujirea cea mai bună a noastră și El împlinește lipsurile noastre cu propriul Său merit divin*“. Serva Domnului citează pe Domnul Isus cînd zice: „Tatăl nu privește la caracterul vostru imperfect, ci El vă vede ca fiind îmbrăcați cu mantia dreptății Mele“. Un exemplu biblic, printre multe altele, despre felul lui Dumnezeu de a judeca desăvârșirea noastră ne este oferit de cronicarul inspirat, care după ce a auzit totul despre faptele bune ale Împăratului Asa, raportează că deși „înălțimile n-au fost îndepărtate, cu toate acestea inima lui Asa a fost în tot timpul a Domnului, în tot timpul vieții lui“. 1 Imp. 15, 14.

Dacă facem ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi, dacă nu există spirit de răzvrătire și dacă sîntem supuși și ascultători, atunci, chiar dacă starea noastră spirituală poate să apară nedesăvârșită în fața unora, noi vom fi, fără îndoială, considerați cu o altă valoare „oameni gata să sacrifice totul decît să comită, cu bună știință, o faptă rea“. Într-un suflet astfel consacrat lui Dumnezeu,

spiritul răzvrătirii a fost îndepărtat și loialitatea sa a fost deplin stabilită. Indiferent de cum ar putea apărea el în ochii unora, nu mai poate fi nici o nedumerire cu privire la desăvârșirea caracterului său.

Deși „idealul lui Dumnezeu pentru copiii Săi este măreț”, nu însemnează prin aceasta că cerințele Sale sînt de asemenea mai mari decît cele mai mari eforturi ale noastre la care putem să ajungem. Pentru o clară înțelegere Domnul Isus a spus: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”. (Mat. 5, 48), iar serva Domnului a scris: Condiția pentru obținerea vieții veșnice este și în prezent aceeași care a fost întotdeauna, — aceeași care a fost în Paradis înainte de căderea în păcat a primilor noștri părinți, — și a-nume, ascultarea deplină față de legea lui Dumnezeu, dreptate perfectă”.

Dar „cu puterile noastre marginite noi trebuie să fim tot așa de sfinți în sfera noastră după cum Dumnezeu este sfînt în sfera Sa. Pînă la măsura posibilității noastre noi trebuie să punem în practică adevărul, iubirea și superioritatea caracterului divin. După cum ceara ia forma amprentei sigiliului, tot așa sufletul trebuie să ia forma amprentei Spiritului lui Dumnezeu și să rețină chipul lui Isus Hristos”.

Nu, Dumnezeu nu cere ceva imposibil sau irațional, așa cum prezintă unii problema. Însă El așteaptă de la noi, ca potrivit capacității noastre, să ne facem datoria în gradul cel mai înalt posibil, neuitînd faptul că El ne va judeca în raport cu cunoștințele și aptitudinile noastre. Acest lucru este bine ilustrat în parabola talanților. Proprietarul talanților a așteptat de la cel ce posedă un singur talant tot atît de multă credincioșie ca și de la cel ce primise cinci talanți. Însă el nu a așteptat o realizare egală de

la amîndoi. Cu privire la credincioșie, cerința lui Dumnezeu este aceeași pentru toți, însă nivelul de îndeplinire poate să difere în mod considerabil de la credincios la credincios. În afară de aceasta, prețuirea din partea lui Dumnezeu a unui copil al Său nu este mai mică decît o atribuie altuia atîta timp cît fiecare folosește proporționat capacitatea sa dată lui de Dumnezeu.

Astfel, desăvârșirea creștină este într-adevăr o desăvârșire a atitudinii — atitudinea celui care este cu adevărat convertit, indiferent de volumul cunoștințelor sau experiențelor lui. „Cînd sîntem îmbrăcați cu dreptatea Domnului Hristos, nu vom avea plăcere pentru păcat, deoarece El, Domnul, va lucra în noi. E posibil să facem greșeli, dar vom urî păcatul care a cauzat suferințele Fiului lui Dumnezeu”.

„Harul Domnului Hristos este îndeajuns pentru a îndreptăți pe cel păcătos fără vreun merit sau vreun drept din partea sa. Îndreptățirea este o deplină, o completă iertare de păcat. În clipa în care un păcătos primește pe Domnul Hristos prin credință, în acea clipă el este iertat”.

„Iertarea și îndreptățirea sînt unul și același lucru. Prin credință, cel credincios trece din poziția de neascultare în poziția unui supus loial al lui Isus Hristos și aceasta nu din pricina unei bunătați înăscute, ci pentru că Domnul Hristos îl primește ca fiu al Său prin înfiere... Domnul Se adresează Tatălui Său ceresc, zicînd: „Acesta este fiul Meu. Il grațiez de pedeapsa cu moartea, dîndu-i polița Mea de asigurare pe viață — viața veșnică — pentru că Eu am luat locul său și am suferit pentru păcatele Sale. El este chiar fiul Meu preaiubit”. Un astfel de credincios, iertat și îmbrăcat cu hainele frumoase ale neprihănirii Domnului Hristos, stă fără pată înaintea lui Dumnezeu.

Mulțumim lui Dumnezeu că nu trebuie să așteptăm pentru un timp în viitor pentru a fi desăvârșiți în atitudinea noastră față de Dumnezeu!

Dar desăvârșirea creștină nu se termină în acest punct. Desăvârșirea atitudinii ne va duce la desăvârșirea mereu crescîndă în purtare, și această experiență va continua cît va dura viața. Apostolul Pavel scria Filipenilor: „Nu că am și cîștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, cău-tînd să-l apuc, întrucît și eu am fost apucat de Hristos Isus, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus”. Filipeni 3, 12. 14. Dar în versetul 15 el spune: „Gîndul acesta dar să ne însuflețească pe toți, care sîntem desăvârșiți”. Un creștin a cărui atitudine față de Dumnezeu este dreaptă, este deja desăvârșit în adevăratul sens, însă el întotdeauna se va strădui să înainteze către idealul comportării desăvârșite. Atîta timp cît cineva se străduiește pentru ceva, însemnează că el nu și-a ajuns ținta și în acest sens el încă nu a dobîndit ceea ce dorește. Dar chiar faptul că el urmărește să atingă înalta țintă pe care Dumnezeu a pus-o înaintea lui arată că el este deja desăvârșit în intenția și scopul său. Serva Domnului descrie aceste două faze ale desăvârșirii astfel:

„După cum e în natură, tot așa e și în cele spirituale. Nu poate exista viață fără creștere. Planta trebuie ori să crească ori să moară. După cum creșterea sa este fără zgomot și imperceptibilă, însă continuă, tot așa este și cu creșterea vieții de creștin. Fiecare stadiu de dezvoltare a vieții noastre spirituale poate fi desăvârșit; ba mai mult, dacă planul lui Dumnezeu cu noi este îndeplinit, atunci va fi o continuă dezvoltare spirituală. Sfințirea este o lucrare ce se face în tot timpul vieții”.

Popa Mihail

Primăvara-n Galilea

După Cântarea Cântărilor 2, 11—13.

*S-a dus de-acuma iarna
Și ploile s-au dus ;
Sprințară ciocîrlia
S-avîntă-n slavă sus.*

*Pe luncă flori s-arată
Și flori răsar pe plai,
Făcînd din țara-ntreagă
Un dulce colț de rai.*

*E vremea desfătării,
E vremea bucuriei
Cînd mii de inimi cîntă
Părintelui veciei.*

*Azi mica turturică
În rami de chiparos,
Iși cîntă bucuria
Cu glas melodios.*

*Al primăverii soare
Suride, strălucește ...
Smochinele pe ramuri
Frumos le pîrguiește.*

*În En-Ghedi cu floare
Sînt ville-ncărcate ;
Mireasma lor plăcută
De parte-n văi străbate.*

*De-acuma, dragi prieteni,
Vă pregătiți de drum !
Fiți gata-n orice clipă
Ca să pornim de-acum.*

I. BĂTRÎNA-VOIVODENI

Curierul
ADVENTIST